

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ТРАВЕНЬ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 5/54 •

Сьогодні
у часописі "МЕТА":

2–3 стор.

На Львівщині пограбовано дерев'яний храм

Маємо двох нових єпископів

Постанови 44-ї сесії Синоду Єпископів

4–5 стор.

Ватикан не сприйняв послів Обами

"Звернення масона"

Де сповідається Алла Пугачова?

6–7 стор.

Церква і політика. Європейські євангелісти сподіваються колапсу

Свята місія від отців-редемптористів

8–9 стор.

Щоб серця єдналися в любові. Християнський клуб знайомств

о. Б. Смуk. "Природа Божества"

Десять чудес від Івана-Павла II

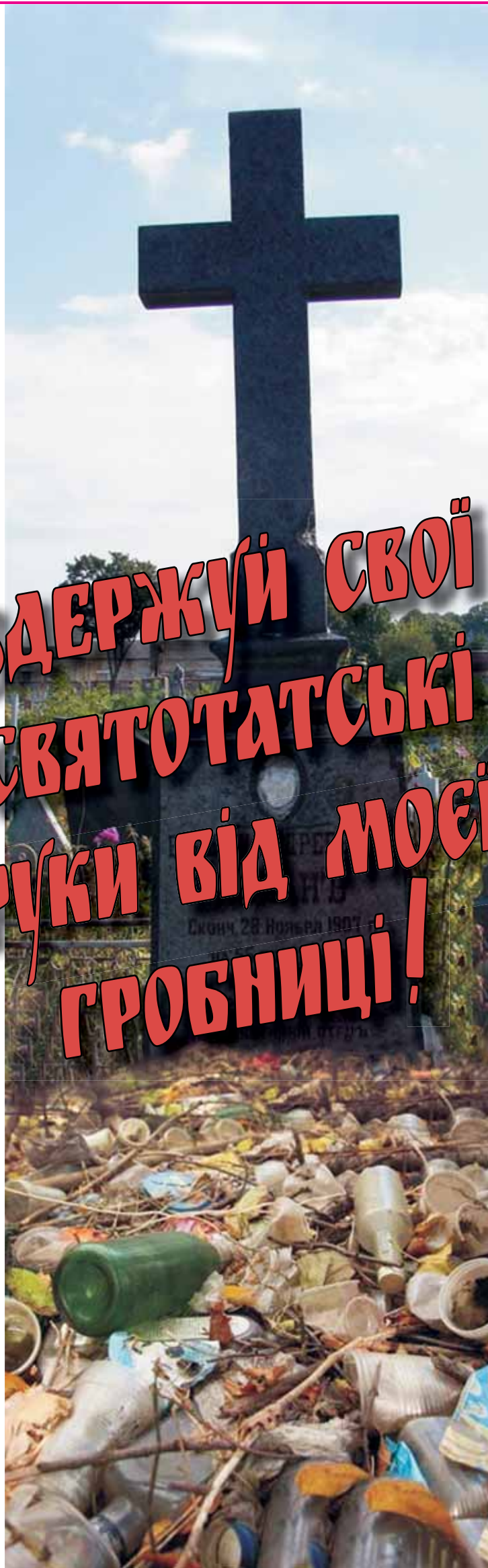
10–12 стор.

Існування та діяльність диявола

Історія парохій Львівщини. Лисиничі

Поїзд щастя

**ЗДЕРЖІЙ СВОЇ
СВЯТОТАТСЬКІ
РІКИ ВІД МОЄЇ
ГРОБНИЦІ!**

З давніх-давен у багатьох народів світу у великій пошані було місце, де хоронили померлих. Це, зокрема, тому, що християни, котрі завжди вірили у безсмертність душі і вважали смерть за сон, твердили, що на місці свого поховання усопший очікує на новий прихід Христа. Тобто вважалось, що цвинтар – це «усипальниця» для тих, які уснули вічним сном. Очевидно, що з цієї ж рації наше богослужіння називає померлих «усопшими» – заснулими в Бозі. Отець Ю. Катрій у своїй книжці «Наша християнська традиція», зокрема, пише: «В Римі на одній дорогій гробниці було видно такий двостих: Я – річ свята, нуждарю, не важаю порушувати мою долю! Здержуй свої святотатські руки від моєї гробниці!» Навіть погани вважали свої цвинтарі святим місцем, а гроби та гробниці – великою святістю.

У свій час подібний стан речей існував і в нас, у Галичині. Цвинтар традиційно знаходився біля церкви і був обнесений огорожею разом із храмом. Люди, беручись за клямку церковної брами, і водночас – цвинтаря, заходили на церковне подвір'я зі страхом Божим і з благоговінням. Весна кликала людей на цвинтарі, бо відчувалась обов'язок після зими у всьому навести лад. Якщо біля могили виконувалась якась робота, то по її закінченні все було акуратно прибрано, замешено і сміття з цвинтаря забрано. Люди шанували місце спочинку усопших. Внутрішня інтелегентність наших простих людей не дозволяла чогось іншого. Це було колись... А що маємо сьогодні?

Упродовж Великого посту Церква по храмах устами своїх священників молиться за усопших християн. Це так звані «сорокаусти». Крім того, у церковному році є ще кілька таких днів, котрі називаємо «задушними», коли молимося «за всіх від віку усопших». Однак є дні, коли священники ідуть на цвинтарі і там, у присутності множини людей, моляться за душі усопших. Крім того, священникові доволі часто доводиться бувати на цвинтарях, адже обов'язок поховати мерця доволі часто випадає у священничій практиці. Що ж може побачити критичне священниче око на сучасному християнському цвинтарі? Як не соромно це визнавати, але в багатьох випадках – смітничок.

Як і в давнину, сьогодні весна також кличе людей на цвинтарі. Безперечно, і сьогодні люди шанують могили своїх усопших. Але чомусь тільки своїх... Адже дуже часто можна побачити таку картину: хтось прийшов на цвинтар до «своєї» могили, позбирав сухе бадилля і траву, познімав з надгробного хреста вицвілі торішні вінки, долучив до того ще й старі використані лампадки і... все це поклав на сусідню могилу, котра, на жаль, часто буває недоглянута. Сусід з іншого боку цієї могили, побачивши купу сміття, часто вирішує збільшити її вдвоє, і, як наслідок, посередині цвинтаря виростає невеликий смітничок. І таких смітничків по наших цвинтарях – немало.

Хоч доволі часто буває й інакше. Останніми роками чимало наших краян побували за кордоном і в той спосіб відкрили для себе багато нового. Зокрема, приємно милують око гарні огорожі при галицьких садибах. Чого не скажеш про цвинтарні огорожі. У багатьох випадках місце біля цвинтарної огорожі є подібним на сміттєзвалище: з обох боків загорожі височіють купи сміття, котрі насипали ті ж таки власники «європейських» присадибних огорож, порядкуючи біля «своїх» могил.

Дехто міг би і заперечити: мовляв, а куди ж його висипати, якщо близько немає жодного смітника? Згоден. Однак це не є підставою зневажати святе місце. На жаль, сьогодні цвинтарі не належать до Церкви. Вони є в комунальній власності. А це означає, що вони є нічийі. Адже ті, хто питанням цвинтарів мав би займатися безпосередньо, а це – голови сільських та міських рад, місцеві депутати, – сьогодні займаються цілком іншими справами. Зокрема, питаннями бізнесу та політиканства. Проте у нашій владі – ставити їх перед фактом і вимагати належного ставлення до своїх прямих обов'язків. Отож, мусимо погодитись, що ніхто нам не наведе порядку, якщо ми самі цього не зробимо.

Поза тим, найлегше і найпростіше вказати пальцем на когось: мовляв, ось де корінь зла – наша влада! Однак годі з цим погодитись. Адже багато хто приїжджає на цвинтар автомобілем і, думаю, в багажнику завжди знайдеться місце для пакету зі сміттям. Якщо людина має внутрішню культуру, вона ніколи не опуститься до нехлйства. Така людина стоїть вище цього. Вона шанує і Бога, і себе, і ближнього... Тож дбаймо про своє духовне зростання, про культуру життя. Починаймо вже сьогодні, і – кожен від себе.

ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВИ 44-Ї СЕСІЇ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ

Києво-Галицького
Верховного Архиепископства
УГКЦ

Київ-Княжичі, 23-24 квітня
2009 року Божого

1. Для оптимізації місійного служіння нашої Церкви:

а) доручити отцям-ректором семінарій Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ опрацювати академічну програму місіології для семінаристів та забезпечити належний рівень її викладання;

б) благословити проведення зустрічей отця Василя Поточняка, виконавчого секретаря Пасторально-місійного відділу УГКЦ, чи інших досвідчених у місійному житті священників з деканами Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ та зі священниками на деканальних соборчиках для безпосереднього представлення практичного місійного досвіду.

2. Для розвитку церковного шкільництва в Україні:

а) всебічно сприяти бажанню громадськості мати свої загальноосвітні греко-католицькі школи;

б) підтримати практичні зусилля Патріаршої курії УГКЦ, спрямовані на якомога ширшу реалізацію права громадян мати свої загальноосвітні церковні школи та бюджетну фінансову підтримку їх загальнообов'язкового освітнього стандарту;

в) доручити Комісії у справах шкільництва створити Освітню раду Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ, яка мала б підготувати відповіді на усі практичні питання щодо заснування та діяльності загальноосвітніх греко-католицьких шкіл в Україні.

3. Доопрацювати зі внесеними пропозиціями питання про єдину пасторальну практику на підставі узагальненого існуючого досвіду щодо різних специфічних випадків похоронів і розглянути його на наступній сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ.

4. Затвердити текст листа до мирян у відповідь на Звернення делегатів Другого з'їзду мирян Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ на тему «Моя участь у житті парохії, Церкви та держави», що відбувся 7-8 листопада 2008 року Божого у місті Києві.

5. Висловити разом з іншими членами Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій рішучий протест проти факту внесення астрологів, ворожок та хіромантів до національного класифікатора професій в Україні.

6. Пригадати душпастирям Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ про проведення у неділю, 26 липня, Чину відновлення Хресних обітів з нагоди празника святого Володимира.

7. Благословити відзначення Дня поминання невинно убієнних у голодоморах та усіх, хто пожертвував своїм життям за любов до Бога, Церкви й народу, в суботу перед празником Зіслання Святого Духа, тобто 6 червня 2009 року Божого.

8. Благословити ініціативу українських банкірів щодо відновлення в Україні проведення Дня ощадності.

9. Підтримати ідею проведення акції «Розумне управління Божими дарами».

10. Провести 45-ту сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви у червні 2009 року Божого.

Ці постанови набирають чинності 5 травня 2009 року Божого

Голова Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архиепископства
Української Греко-Католицької Церкви
† ЛЮБОМИР

УГКЦ збагатилася ще одним архиєреєм

У день празника Благовіщення Пресвятої Богородиці в Архикатедральному соборі святого Юра у Львові відбулася архиєрейська хіротонія Преосвященного владика Святослава (Шевчука), єпископа-помічника єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі. Рішення про призначення отця-доктора Святослава Шевчука єпископом-помічником єпархії УГКЦ в Аргентині було оприлюднено одночасно у Ватикані та Україні 14 січня 2009 року.

Чин архиєрейської хіротонії розпочався напередодні, 6 квітня, із архиєрейського найменування. Наступного дня у вщерть наповненому храмі відбулася хіротонія. Літургію очолив Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архиепископ Львівський. Спочатку владика-номінат Святослав (Шевчук), згідно з обрядом, засвідчив свою віру у Пресвяту Трійцю, воплощення Ісуса Христа та інші правди, яких навчає Церква. Опісля, після Малого входу, розпочалася власне хіротонія владика Святослава. Головним святителем був Архиепископ Ігор (Возьняк), а спів-

вятителями – владика Михаїл (Микицей), єпарх єпархії Покрови Пресвятої Марії в Буенос-Айресі, та владика Юліан (Вороновський), єпарх Самбірсько-Дрогобицький. Кульмінацією гучно залунало величаве «Аксіос» (з гр. «гідний», «достойний»).

У проповіді з нагоди празника Благовіщення Глава УГКЦ Блаженніший Любомир, який був присутній на Літургії, звернув увагу про клопіткий процес вибору нового єпископа й наголосив

на надзвичайно важливому моменті у цьому ділі: власній згоді обраного. Наприкінці Літургії архиепископ Іван Юркович зачитав лист-благословення Святішого Отця Венедикта XVI, Папи Римського. Відтак зі словом подяки виступив сам новопоставлений владика Святослав. Усвідомлюючи велику відповідальність за здійснення покладеного на нього завдання, він, зокрема, попросив присутніх про молитовну підтримку, а на завершення уділив усім присутнім своє перше архиєрейське благословення.

15-та річниця храму Воскресіння Христового УГКЦ

21 квітня Архиепископ Львівський Ігор (Возьняк) освятив престіл львівського храму Воскресіння Христового (вул. Городоцька, 319а). Разом з архиєреєм молилися адміністратор храму о. Сергій Швагла, священники Львівської архієпархії та вірні, які чисельно прибули на святковий урочистості. Освячення престолу відбулося в рамках святкування 15-ої річниці з дня відкриття храму:

саме на Великдень, 18 квітня 1994 року, у тількино відкритому і водночас практично зруйнованому храмі було урочисто відправлено першу святу Літургію.

Сьогодні храм є одним із найгарніших у Львові. Тут провадиться активна душпастирська діяльність, при храмі працюють катехитична школа, соціальний центр, архібратство – Матері у молитві, Марійська та вівтарна дружина,

три хорові колективи. Під опікою храму перебуває також і каплиця Трьох блаженних священномучеників (вул. Солов'їна), де в умовах катакомбної Церкви відправлялися Богослужіння, христилися діти, вінчалися молоді пари, висвячувалися не тільки священники, а й навіть єпископи.

Диякон
Павло ДРОЗДЯК

Номіновано ще одного єпископа

16 квітня у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення єромонаха Йосифа (Міляна), монаха монастиря Студійського уставу та настоятеля храму

Благовіщення Пресвятої Богородиці при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, єпископом-помічником Київської архієпархії. Новоіменованому єпископу уділено титулярний престол Друзіліане.

Згідно з повідомленням Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира,

владика Богдан (Дзюрах), який дотепер виконував обов'язки єпископа-помічника Київської архієпархії, буде покликаний до інших завдань у житті Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

Храм Івана Хрестителя відкрили для Богослужіння

21 квітня 2009 року Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архиепископ Львівський освятив престіл храму Івана Хрестителя. (м. Львів вул. Ужгородська, 1). Вперше за 70 років у храмі відбулося Богослужіння, на яке прибула чисельна кількість вірних, представники влади, музейні та медичні працівники.

Звертаючись до вірних, Архиєрей в особливий спосіб подякував академіку п. Борису Возницькому, директору Львівської галереї мистецтв, адже з ініціативи Бориса Григоровича були врятовані унікальні пам'ятки архітектури, в тому числі і культові споруди. Владика Ігор закликав вірних та усіх, хто буде молитися, шанобливо ставитися до цієї святині, дбати за її належне збереження для майбутніх поколінь.

Ініціював процес відкриття храму для Богослужіння о. Зіновій Хоркавий. Завдячуючи старанню душпастиря, відтепер храм виконуватиме своє призначення. «Дякую музейним

працівникам, що ви зберегли тіло цього храму, а ми сьогодні, освятивши його, вклали у нього серце», - сказав о. Зіновій.

Храм Івана Хрестителя розташований поблизу 1-ої Миської лікарні ім.

князя Лева. Зважаючи на те, відтепер медичний персонал та пацієнти матимуть нагоду відвідувати Богослужіння та користати із проводу медичного капелана.

Зустріч владика Святослава (Шевчука) зі Святішим Отцем Венедиктом XVI

Протягом 20-30 квітня владика Михаїл (Микицей), єпарх єпархії Покрови Пресвятої Марії в Буенос-Айресі (Аргентина), та владика Святослав (Шевчук), єпископ-помічник єпархії УГКЦ в Аргентині, у складі групи єпископів Єпископської конференції Аргентини перебували у Ватикані з поїздкою під назвою «Ad limina Apostolorum», що у перекладі з латинської означає «До гробів святих

апостолів». В її рамках відбулася і зустріч владик зі Вселенським Архиєреєм Венедиктом XVI.

Після єпископської хіротонії владика Святослава це була перша зустріч новопоставленого архиєрея зі Святішим Отцем, на якій український владика мав нагоду подякувати Вселенському Архиєреєві за благословення рішення Синоду Єпископів УГКЦ про призначення його на єпископа нашої

Церкви. У коментарі для Медіа-центру Львівської духовної семінарії Святого Духа владика Святослав, зокрема, зазначив: «Це є, перш за все, духовна подія, на якій є можливість відчуті сопричастя зі Святішим Отцем. Також це є нагода прощі до гробів святих апостолів, під час якої всі єпископи разом служили Літургії: на гробі апостола Петра, апостола Павла, в базиліці Санта Марія Маджоре та в бази-

ліці святого Йоана Лютеранського».

Тарас ГАВРИШКО

Студенти «Львівської політехніки» матимуть власний храм

2 травня у студентському містечку Національного університету «Львівська політехніка» було освячено місце під будівництво храму, який матиме назву святого Олексія. За словами голови Центру студентського капеланства о. Богдана Грушевського, храм планується збудувати і відкрити для молитви уже через рік. Святиня відкриє свої двері для студентської молоді університету, а опіка над храмом буде поручена священникам – студентським капеланам.

Чин освячення очолив Архiepіскоп Львівський Ігор (Возняк). На освяченні були також присутні отці-капелани та студенти.

Як повідомила служба інформації

Центру студентського капеланства, на території студмістечка уже функціонують три каплиці, а храм стане пер-

шою новозбудованою повноцінною святиною на території «Львівської політехніки».

Висвячено двох священників

3 травня в Архикатедральному соборі святого Юра Архiepіскоп Львівський Ігор (Возняк) уділив святу Тайну священства Романові Яцику та Тарасові Михальчуку. Звертаючись зі словом до новопоставлених священнослужителів, Архиєрей закликав їх сумлінно сповняти місію, яку Господь покладає на кожного душпастиря – бути добрими працівниками у Христовому винограднику. Владика також наголосив на відповідальності священничого служіння, адже прийде час і потрібно буде здати звіт зі своєї праці.

Отець Тарас Михальчук, який уже не перший рік працює в Центрі військового капеланства, відтепер сповнятиме свої обов'язки у Львівському державному лицезі з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут.

У Львові відбувся благодійний концерт «З вірою та любов'ю»

3 травня у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької відбувся благодійний концерт «З вірою та любов'ю». Таким чином Львів став уже третім містом (після Івано-Франківська та Тернополя), в якому під патронатом Блаженнішого Любомира (Гузара) пройшов концерт академічної музики. Перед початком концерту Блаженніший Любомир та мер міста п. Андрій Садовий взяли участь у короткому брифінгу, на якому розповіли журналістам про суттєву значимість згаданого проекту.

Благодійний проект «З вірою та любов'ю» об'єднав довкола спільної мети відомих діячів української культури. Виручені кошти підуть на завершення будівництва Патріаршого собору Воскресіння Христового у столиці.

Завершальний концерт всеукраїнського благодійного проекту відбудеться 5 травня у Національній опері України у Києві. Під час концерту, який транслюватимуть у прямому ефірі, будуть зачитані імена усіх жертводавців.

В Унівській лаврі розпочалися реколекції для священників Стрийської єпархії

Учасниками першого туру реколекційних наук стали сорок священників єпархії. А загалом відбудеться п'ять реколекційних турів, кожен з яких триватиме чотири дні. Два тури реколекцій пройдуть у травні, по одному – в червні, липні та вересні 2009 року. Всього в реколекціях візьме участь близько двох сотень священників та дияконів, які душпастирюють на території Стрийської єпархії.

Реколекції для священників першого туру реколекцій проводить ігумен Гощівського монастиря отців-василіян о. Дам'ян Кастрян.

о. Павло ХУД

Кількома рядками...

ВІДБУЛОСЯ УСТАНОВЧЕ ЗАСІДАННЯ РАДИ У СПРАВАХ ДУШПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ ВІЙСЬКОВИХ

29 квітня у Центральному будинку офіцерів Збройних сил України під головуванням заступника Міністра оборони України Володимира Діброви відбулося установче засідання Ради у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України. Цей захід відбувся в рамках реалізації наказу Міністра оборони України «Про затвердження Положення про Раду у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України» з метою розподілу обов'язків та функцій членів цього колегіального органу та визначення плану роботи на 2009 рік, – повідомляє сайт Міністерства оборони України. Українську Греко-Католицьку Церкву представляли керівник відділу Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур Препосвященний владика Михаїл (Колтун) та референт цього відділу о. Любомир Яворський.

НА ЛЬВІВЩИНІ ПОГРАБОВАНО ДЕРЕВ'ЯНИЙ ХРАМ

У ніч з 30 квітня на 1 травня в с. Довголука Стрийського району була пограбована місцева церква. Зловмисники викрали речі літургійного призначення та три хрести, позривали оздобу з літургійних риз священника, а також виставили на престіл Святі Тайни (слава Богу, що не розсіпали). На місці злочину знайдено ножиці, якими могли підважити двері із тильної сторони храму.

За словами місцевого пароха Ярослава Огоновського, грабіжники пробралися до храму через двері, що ведуть до приміщення, де вдягається священник (ризниця). У приміщенні храму вони порозкидали багато речей. Огляд місця злочину показав, що злочинці шукали щось у шафах та святині (місці, де молиться священник на богослужінні). Згодом місцеві мешканці знайшли дещо з викрадених речей за селом.

Наразі невідомі причини злочину та ймовірні імена підозрюваних злочинців. Справу розслідує Стрийська районна міліція.

В ХЕРСОНІ ОСВЯЧЕНО КАПЛИЦЮ І МІСЦЕ ПІД БУДІВНИЦТВО ХРАМУ УГКЦ

3 травня Препосвященний владика Василь (Івасюк), єкзарх Одесько-Кримський, освятив у Херсоні приміщення під каплицю Перенесення мощей св. Миколая Мирлікійського, а також хрест, на місці якого невдовзі буде споруджено храм на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Він стане вже другим храмом УГКЦ у цьому південноукраїнському місті. Протопресвітером і парохом призначено о. Степана Макара.

ОСВЯЧЕНО НАРІЖНИЙ КАМІНЬ ПІД БУДІВНИЦТВО ХРАМУ УГКЦ В ЮЖНОУКРАЇНСЬКУ

2 травня в м. Южноукраїнську Миколаївської області відбулося освячення наріжного каменя під будівництво храму Всіх святих українського народу. В основу фундаменту була закладена меморіальна плита – як пам'ятка про таку непересічну подію в житті громади міста. Здійснив чин освячення наріжного каменя та відслужив молебень до Пресвятої Богородиці єкзарх Одесько-Кримський кир Василь (Івасюк) за участю духовенства та вірних. Майбутній храм буде зведено на вул. Набережній енергетиків.

На сьогодні богослужіння проводяться у пристосованій під каплицю кімнаті приватної квартири священника. А оскільки кількість активних вірян сягає вже близько 70 осіб, то храм у місті став просто необхідним. За словами отця-пароха, греко-католики налагодили дуже добру співпрацю з міською владою та місцевими ЗМІ, завдяки чому з'явилися передачі про УГКЦ на телебаченні, у пресі друкуються окремі матеріали, випускається навіть своя повнокольорова парафіяльна газета.

ЗБОРИ СВЯЩЕНИКІВ, ЯКІ ДУШПАСТИРЮЮТЬ В ІТАЛІЇ

Протягом двох днів, 28-29 квітня, при соборі Святої Софії у Римі тривали збори священників, які душпастирюють в Італії (нині на території цієї країни діє понад 120 релігійних громад УГКЦ). Враховуючи велику кількість греко-католиків, які працюють в Італії (а вважається, що їхня кількість, включно з тими, які не мають легального дозволу на проживання, перевищує 700 тисяч) та з метою надання їм духовної, моральної, а часто й матеріальної допомоги, УГКЦ активно трудиться над створенням нових душпастирських осередків.

Збори душпастирів очолював владика Діонісій (Ляхович), Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Італії, а допомагав йому Пасторальний координатор о. Олександр Сапунко. З нагоди року святого Павла учасники зустрічі відбули прощу до базиліки святого Павла поза мурами, де було відправлено святу Літургію.

Радіо Ватикан

ОБАМА ЗАЯВИВ, ЩО США НЕ ВВАЖАЮТЬ СЕБЕ ХРИСТІАНСЬКОЮ НАЦІЄЮ

Під час турецької прес-конференції, присвяченої просуванню американських взаємин із мусульманськими країнами, президент Барак Обама заявив, що США не вважають себе християнською нацією, – повідомляє «Christian Telegraph». «Незважаючи на те, що відсоток християнського населення країни досить високий, ми не вважаємо себе християнською нацією, – як не вважаємо себе ні нацією єврейською, ні мусульманською, – сказав Обама. – Ми вважаємо себе нацією людей, яких об'єднують ідеали і цінності». Це вислів президента США нагадав усім його недавню заяву у християнській мовній мережі в 2007 році, коли він сказав, що, «незалежно від того, ким ми були раніше, ми більше не є християнською нацією».

Згадані слова президента США спричинили шквал відгуків та обурення, оскільки вони прозвучали всього через тиждень після того, як у журналі «Newsweek» з'явилася публікація, де наведено статистику, яка показує, що 62% опитаних назвали США таки християнською нацією.

Консервативні лідери США також негативно відреагували на заяви президента. «При всій повазі до офісу президента, чимало з нас дуже налякані і спантеличені поклонами королеві Саудівської Аравії та заявами про те, що ми більше не є християнською нацією, – сказав рабин Єгуда Льовін, спеціальний представник союзу ортодоксальних рабинів США та Канади. – Я би сказав, що багато хто з нас розуміє – те, що США були засновані як християнська нація і залишалися такою впродовж сотень років, є фактом».

ЗА ЗАМАХОМ НА ІВАНА-ПАВЛА II СТОЯЛИ МОСКОВСЬКІ СПЕЦСЛУЖБИ

З оприлюднених документів ЦРУ випливає, що замах на Папу Івана Павла II у 1981 році було організовано спецслужбами країн союзу під керівництвом Кремля, – повідомляє католицький сайт «Milites Christi Imperatoris». У рапорті ЦРУ з 1985 року про розслідування замаху на Папу вказано, що атентат організували болгарські спецслужби на вимогу і під керівництвом московських спецслужб. Агентам ЦРУ вдалося оперативно встановити особу атентатора – Алі Агджа, і довести, що він не мав жодного стосунку до турецької ісламської організації «Сірі вовки» (байку про приналежність Агджи до «Сірих вовків» запустив у західних ЗМІ агент КГБ Іон Андронов). ЦРУ ще у 1982 році встановило, що насправді Агджа був агентом болгарських спецслужб і що за замахом стояла Москва. КГБ лише скористався найбільш лояльними до СРСР болгарськими спецслужбами, аби прикрити свою пряму участь. Кремль прагнув фізично усунути папу-поляка, бачивши в ньому серйозну загрозу своїй гегемонії.

Документи ЦРУ також свідчать, що Кремль був включений безпосередньо і в «замітання» слідів після замаху на Папу. Натомість ЦРУ вже за два тижні після замаху розпочало розслідування, надавши йому неабиякої політичної ваги.

2/3 ШВЕЙЦАРЦІВ НАЗВАЛИ СЕБЕ ВІРУЮЧИМИ

Згідно з проведенням Швейцарським національним фондом (SNF) опитуванням, дві третини німецькомовної молоді у віці від 13 до 16 років вірують у Бога, – повідомляє міжнародне католицьке агентство «Кіра». Опитування молоді по лінії SNF здійснювалося в рамках національної дослідницької програми «Релігії у Швейцарії».

Коментуючи дані опитування, бернська газета «Зонга» відзначає, що 41,7% респондентів «твердо вірять» в «існування Бога». Причому впевненіші відповіді у цьому плані, як пише газета, дають католики, а не протестанти. І ще: 21,9% опитаних молодих людей заявили, що «дуже твердо» вірять у те, що вони отримують бажане в житті від Бога.

КАРДИНАЛ КРЕЩЕНЦІО СЕПЕ НА ВЛАСНІ КОШТИ СТВОРИВ «БАНК ДЛЯ БІДНИХ»

Архієпископ Неаполітанський кардинал Крещенціо Сепе створив «Банк для бідних», віддавши на створення банку, який видаватиме позики «розірваним на хресті єгоїзму», свою річну платню і частину заощаджень – близько 65.000 доларів. Він також закликав і вірних своєї архидієцезії пожертвувати гроші до нового фонду. Священникам доручено з'ясувати, кому з парафіян та добродійних організацій необхідна допомога, яка поступить їм у вигляді «мікрокредитів», повідомляє CNS.

У своєму великодньому листі до пастви кардинал Сепе пояснив, що в умовах економічної кризи і зростаючого безробіття багатьом жителям Неаполя «важко відчувати радість від воскресіння Христа». І справді, у Кампанії – провінції, столицю якої є Неаполь, – внаслідок кризи втратило роботу 200 тисяч осіб. За словами прелата, він постійно отримує від вірних прохання про допомогу і не може залишатися байдужим до потреб протистих людей.

Перевагу банк видаватиме тим, хто недавно втратив роботу, а також молодим людям, які зазнають труднощів із працевлаштуванням. Позики будуть безпроцентними, і видавати їх позичальникам планується без застав та гарантій.

Заснований кардиналом Сепе банк отримав ім'я одного з його попередників – кардинала Сісто Ріаріо Сфорца, який очолював Неаполітанську архидієцезію в 1845-1877 роках. Будучи представником багатого сім'ї, кардинал Сфорца роздавав своє майно бідним. Прелат також відкрив двері свого палацу неаполітанцям, котрі втратили помешкання внаслідок вивержень Везувію у 1861 і 1868 роках.

Ватикан не сприйняв послів Обами

У президента США Барака Обами з'явилися труднощі в спілкуванні з Папою Римським: понтифік тричі поспіль відхилив запропоновані президентом кандидатури на посаду посла США при Святому Престолі. Жоден із претендентів на цю посаду не зміг отримати схвалення глави Римо-Католицької Церкви через те, що всі вони виступають за право жінок на аборт. Натомість

Святий Престіл послідовно виступає проти абортів.

Однією з тих, чия кандидатура відхилив Папа, є Керолайн Кеннеді – дочка колишнього президента США Джона Кеннеді. Її промови на захист абортів спричинили несхвалення не лише Апостольської Столиці, але й у середовищі консервативної католицької громади США. Крім того, як відзначають спостерігачі, Папа невдоволений і позицією самого Б.Обами стосовно абортів, а також не схвалює його рішення про відміну заборони на вивчення стовбурових клітин у США.

З моменту, коли США встановили офіційні дипломатичні стосунки з Ватиканом, – а сталося це в 1984 році, – посаду посла як при республіканцях, так

і при демократах займали дипломати, які виступали проти абортів.

Новий посол повинен замінити на цій посаді професора Гарвардського університету Мері Енн Глендон, яка представляла інтереси США під час президентства Джорджа Буша-молодшого. Однак при такій ситуації Білий дім може і не встигнути підшукати відповідну кандидатуру на посаду посла до візиту Б.Обами до Італії, що запланований на липень.

Нагадаємо, що сам Ватикан не встановлює дипломатичних стосунків, не бере участі в міжнародних організаціях і не укладає міжнародних договорів, оскільки є суверенною територією Святого Престолу, і незалежність першого прямо виникає з

суверенітету останнього. Дипломатичні місії іноземних держав акредитуються при Святому Престолі, а не при місті-державі Ватикан: Ватикан використовується лише як місцезнаходження Святого Престолу, папського двору і персоналу, який його обслуговує. Зважаючи на малу територію Ватикану, іноземні посольства та представництва, акредитовані при Святому Престолі, розміщені в Римі.

Папа Венедикт XVI звелів перевірити орден «Легіонерів Христа»

Представники Ватикану розслідують діяльність консервативного католицького ордену «Легіонери Христа». Відповідне розпорядження Папи Римського Венедикта XVI оприлюднив держсекретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне у своєму листі до глави ордену о. Альваро Коркуера. У цьому листі, опублікованому на сайті «Легіонерів», кардинал Бертоне висловлює сподівання на те, що атмосфера «братського і конструктивного діалогу» з представниками Папи допоможе ордену здолати «поточні труднощі».

Кардинал, судячи з усього, має на увазі скандал, що вибухнув довкола засновника «Легіонерів Христа» – мексиканського священника Марсьєля Масьєля, який помер у січні 2008 року. У 2009 році стало відомо, що

він мав зв'язок із жінкою, яка народила йому дитя, що є несумісним зі саном священнослужителя Римо-Католицької Церкви. Крім того, о. Масьєля неодноразово звинувачували в тому, що в 1940-1960-х роках він розбещував семінаристів. Проте у 2005 році Святий Престіл оголосив, що засновник ордену абсолютно невинен і не з'явиться перед церковним судом.

Причину того, що справа про сексуальні домагання з боку Масьєля зійшла нанівець, багато хто вбачав у тому, що засновник «Легіонерів» користувався особливою симпатією Папи Івана Павла II. Проте у 2006 році новий Папа Венедикт XVI наклав на Масьєля покаяння, закликавши його вести усамітнене життя в молитві і покаянні.

Тоні Блеру не вдалося змінити ставлення Папи Венедикта XVI до геїв

Колишній прем'єр Великобританії Тоні Блер намагався у приватних бесідах з Папою Римським Венедиктом XVI пом'якшити непримиренну позицію понтифіка стосовно гомосексуалістів. Про це йдеться в інтерв'ю Блера, опублікованому в останньому номері британського журналу для геїв «Attitude».

Колишній прем'єр, який невдовзі після відходу з великої політики став католиком, розповів про свою зустріч з понтифіком у Ватикані, яка відбулася в 2007 році. За словами Блера, він намагався переконати Папу в тому, що Католицька Церква повинна переглянути свою негативну позицію щодо гомосексуалістів і ставитися до них «без дискримінації». Проте, за визнанням самого Блера, йому не вдалося «навіть похитнути» позицію понтифіка.

Натомість «The Times» нагадує, що Папа Римський займає вельми консервативну позицію не лише стосовно геїв (гомосексуалізм, на його переконання, є важким гріхом), але і в таких гуманітарних питаннях, як контрацепція та планування сім'ї.

Українці – на п'ятому місці за релігійністю серед європейців

Українці займають п'яте місце за рівнем релігійності серед мешканців інших країн Європи – після Кіпру, Польщі, Словаччини та Португалії. Такі результати дослідження оприлюднила старший науковий співро-

бітник відділу соціальних структур Інституту соціології Національної академії наук України Ольга Іващенко.

Згідно з даними дослідження, абсолютна більшість українців – 91%

– християнського віросповідання (православні, греко-католики, протестанти). Зокрема, 39% віруючих належать до трьох православних деномінацій (включаючи розкольників), 44% відзначили, що

вони є православними без чіткої приналежності до певної Церкви, а 8% вважають себе греко-католиками. І лише кожен дев'ятий ніколи не був віруючим або перестав вірити.

Ватикан розслідує два дивні зцілення, приписувані Івану Павлу II

Ватикан розслідуватиме обставини двох «дивних зцілень», які приписуються покійному Папі Римському Івану Павлу II. Якщо ці випадки будуть визнані чудесами, то можуть стати достатньою підставою для прославлення покійного понтифіка в лику блаженних.

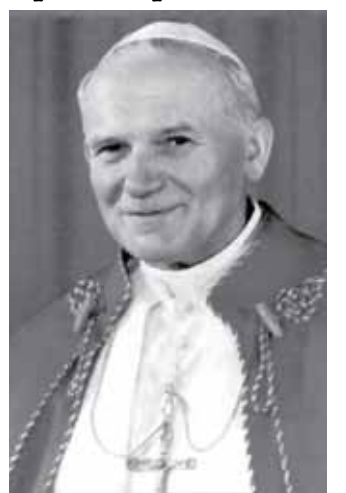
Кардинал Станіслав Дзівіш, який протягом багатьох років був особистим секретарем Папи, розповів, що нещодавно 9-річний польський хлопчик із Гданська зцілювався від важкої недуги після відвідин могили Івана Павла II у Ватикані. Хлопчика привезли в інвалідному візку, оскільки внаслідок пухлини нирки він не міг ходити. Це сталося якраз напередодні річниці смерті папи-поляка. Помолитись недовго біля місця поховання, хлопчик сказав батькам, що зможе йти сам, після чого встав із візка і пішов.

Аби Церква офіційно визнала те, що сталося, чудом, необхідні підтвердження, що хворий справді видужав і що медична наука не може дати пояснення цьому факту.

Інший випадок зцілення стався в Клівленді (США). Кілька тижнів тому 26-річний Джорі Іблі став жертвою збройного пограбування й отримав, за свідченням лікарів, поранення в голову, «несумісне з життям». Капелан місцевої лікарні о. Арт Недекер здійснив над Іблі таїнство соборування і помолитись за хворого до Івана Павла II: свого часу о. Недекер зустрічався з понтифіком, і той пообіцяв йому, що завжди молитиметься за пацієнтів лі-

карні у Клівленді. Папа також благословив тоді 12 чоток, які священник згодом давав особливо важким хворим. Після того, як о. Недекер віддав останні чотки, які ще залишалися в нього, Іблі, стан останнього почав поступово покращуватися, і невдовзі він був виписаний з лікарні. Роберт Гіртман, нейрохірург, який оперував Іблі, заявив, що подібне може статися лише «в одному випадку з мільйона». «У мене ледь щелепа не впала на підлогу, коли я дізнався, що він ще живий», – заявив лікар.

Розслідуванням згаданих випадків займеться ватиканська Конгрегація з канонізації святих. Префект Конгрегації архієпископ Анджело Амато зауважив, що на розслідування може піти багато часу, оскільки для підтвердження дивного характеру зцілення хворого мають бути суворо дотримані усі відповідні процедури.

Запрошення на «канонічну територію» РПЦ МП

27 квітня Папа Венедикт XVI прийняв президента Білорусі Александра Лукашенка, який офіційно запросив понтифіка до Білорусі – на «канонічну територію» РПЦ МП.

«Наша зустріч затягнулася на довгі роки, і от нарешті ми зустрілися», – сказав А.Лукашенко у Ватикані, відкриваючи зустріч з Папою Римським під час свого офіційного візиту до Святого Престолу. Потім Папа та президент перейшли до Папської бібліотеки, де відбулася зустріч у форматі віч-на-віч.

Наприкінці аудієнції Александр Лукашенко представив понтифікові членів білоруської делегації. Опісля президент Білорусі і Папа Римський обмінялися пам'ятними подарунками. А.Лукашенко подарував главі Ватикану образ Христа, виготовлений з білоруських природних матеріалів.

У ході зустрічі А.Лукашенко висловив також сподівання, що його наступна зустріч з Папою Венедиктом XVI відбудеться в Білорусі. «Якщо ви знайдете час, то ми зустрінемося на білоруській землі. Якщо на те буде воля Бога...» – уточнив президент Білорусі, прощаючись після

проведеної зустрічі з понтифіком у ватиканському Апостольському палаці.

Візит на Апенніни А.Лукашенка міжнародні оглядачі вже віднесли до розряду сенсацій, відзначає ІТАР-ТАРС. Після 14-річної перерви білоруський лідер знову приїхав до Західної Європи, причому відразу зустрівся з главою Римо-Католицької Церкви. Проте цьому передувала підготовка. Так, торік Білорусь призначила посла при Святому Престолі, а влітку Мінськ відвідав державний секретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне.

Через нього А.Лукашенко і передав офіційне запрошення Венедикту XVI відвідати Білорусь із візитом.

Поїздка А.Лукашенка до Риму передуватиме конференції ЄС, призначеній на 7 травня у Празі, де вирішуватиметься питання про місце Білорусі у «східному партнерстві» Євросоюзу. Зі свого боку, церковні спостерігачі вважають, що глава союзу для Росії країни неафішовано передав понтифікові листа нового Патріарха РПЦ МП, який завжди був відомий своїми симпатіями до Ватикану.

«Звернення масона»

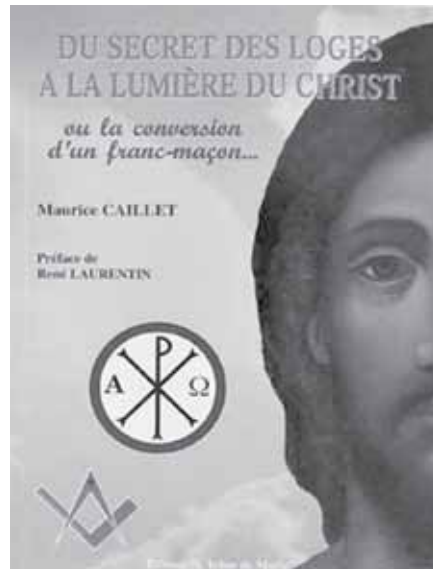

«Звернення масона» – стаття під такою назвою в католицькій газеті «Аввеніре» розповідає про доволі рідкісну в наш час історію релігійного

який практикував у приватній клініці ще до відміни офіційної заборони на штучне переривання вагітності.

Та от після 15-ти років просування рівнями масонських сходів Кайє відвідав Люрд. Відвідав не як паломник, а як «агностик»: відомо, що масонські авторитети (на кшталт Рене Генона) не заперечують можливості налагодження позитивних стосунків з «телуричними силами» навіть у католицьких святинях. Прибув він до Люрду разом зі своєю хворою подругою не для здобуття благодаті, а з метою можливого зцілення... без віри. Тут і сталося його раптове навернення: осяяння під час католицької меси спонукало Кайє негайно прийти до священника і попросити про негайне хрищення...

Про все це Моріс Кайє детально оповів в опублікованій нещодавно в Іспанії книзі «Я був масоном». У ній містяться детальні описи обрядів посвячення у масони, відтворюється специфічна атмосфера антикатолицької ненависті, яка культивується «Великим Сходом Франції»... «Відступник» не лише був негайно вигнаний і підданий херему в рядах колиш-

ніх однодумців, але й відразу ж припинилася і його професійна кар'єра. При цьому він ще й почав отримувати недвозначні погрози смертю від вчорашніх «братів». Закінчується книга Моріса Кайє риторичним питанням: після закону 1905 року про відділення Церкви від держави – коли буде ухвалено закон про відділення держави від масонства?

В авіакатастрофі загинула сім'я власника абортівних клінік

На борту приватного літака, який розбився 22 березня в американському штаті Монтана, знаходилася сім'я власника мережі абортівних клінік Ірвінга «Буда» Фельдкампа. У катастрофі загинули дві дочки Фельдкампа – Ванеса та Емі, їхні чоловіки, п'ятеро внуків, пілот і четверо приятелів. Ця інформація замовчувалася пресою і телевізійними каналами в США, адже літак згорів поблизу цвинтаря, на якому споруджено монумент на

честь ненароджених внаслідок абортів дітей.

Іронією долі назвали адвокати сім'ї той факт, що машина розбилася власне поблизу католицького цвинтаря Святого Хреста, на території якого знаходиться пам'ятник жертвам абортів. Вірні збираються тут досить часто, аби помолитися за жертви абортівного бізнесу: ненароджених дітей, їхніх нещасливих матерів та всіх лікарів, руки яких запламовані кров'ю безневинних дітей. Поряд із цвинтарною каплицею парафіяни спорудили символічний пам'ятник «Труна Ненародженого» – з думкою, що раптово хтось, проходячи повз, відмовить стиха «Вічний упокій». Люди молилися тут і про навернення самого «Буда» Фельдкам-

па, який, правдоподібно, на другий день після аварії приїхав на місце катастрофи і вдвигався в обгорілий літак. Чи бачив він «Труну Ненародженого»?

Причина аварії залишається втаємниченою. Просячи дозволу на посадку на аеродромі в місті Батл, пілот, який раніше був військовим, не подавав жодних сигналів стосовно якихось проблем з літаком. Зі слів свідків відомо, що літак раптово ввійшов у піке, ударився носом у землю і запалав, упавши за триста метрів від аеродрому. При цьому всі прилади на борту літака працювали нормально. З'являються припущення, що причиною катастрофи могло стати обледеніння крил, проте експерти вважають це по-

яснення маловірогідним: цей тип літака – Pilatus PC-12 – пройшов тестування у важких погодних умовах.

Ірвінг Мур «Буд» Фельдкамп III, стоматолог за професією, викупив фірму «Family Planning Associates» чотири роки тому. В сімнадцяти абортівних клініках, власником яких він став, щороку у штаті Каліфорнія вбивають набагато більше дітей, аніж у «Planned Parenthood».

Норвезький священник христинив немовля газованою водою

У норвезькому містечку Сторд місцевий священник Ліг Далі замість води христинив дитя газованою водою. Як пише норвезьке видання «Vaart Land», на яке посилається агентство Reuters, причиною такого дивного вчинку стало припинення через великий мороз подачі води до храму.

«Все пройшло спокійно і як зазвичай», – прокоментував священник подію після хрищення. Батьки про це дізналися лише після того, як по церкві рознісся сильний стійкий запах лимона, але не запротестували.

Державною релігією Норвегії є євангельське лютеранство. За законом, король Норвегії і половина міністрів повинні сповідувати саме лютеранство. Згідно з офіційною статистикою, станом на 2006 рік до державної Церкви Норвегії належало 3.871.006 чоловік або 82,7 відсотка населення, проте лише близько 2 відсотків населення регулярно відвідує храм.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

АЛЛА ПУГАЧОВА СПОВІДАЛАСЯ В КИСВО-ПЕЧЕРСЬКІЙ ЛАВРІ

25 квітня відома російська артистка Алла Пугачова вклонилася святиням Києво-Печерської лаври. Вона відвідала також резиденцію предстоятеля Української православної Церкви Московського патріархату митрополита Володимира (Сабодана), а секретар митрополита, єпископ Переяслав-Хмельницький Олександр (Драбінко) на особисте прохання співачки висповідав її і дав їй своє архиєпископське благословення.

А.Пугачова знаходилася в Україні з прощальним гастрольним туром, який вона розпочала київським концертом під назвою «Сни про кохання».

РОСІЙСЬКА ЗІРКА

ПОВОДИТЬ СЕБЕ НЕ ПО-ХРИСТІЯНСЬКИ

Як повідомило РІА «Новости», керівник Синодального відділу Російської православної Церкви зі взаємодії Церкви і суспільства протоєрей Всеволод Чаплін назвав «дивним явищем» масштабні веселощі під час Страсного тижня артистів, які вважають себе православними. Ці слова стали реакцією на ювілейний концерт на честь 60-річчя Алли Пугачової, який відбувся 15 квітня на московському стадіоні «Лужнікі». Ювілейний концерт співачки зібрав величезну кількість її друзів та колег.

«Природно, що це дивне явище. Якщо людина вважає себе православним християнином, то вона повинна мати певну чутливість не просто до церковного календаря, до якого вона заглядає два-три рази на рік, а й до тих богослужбових переживань, які переносять Церква», – сказав В.Чаплін на прес-конференції в Москві, відповідаючи на питання щодо розважальних концертів російських зірок під час посту. За його словами, Страшний тиждень, – як і Великий піст у цілому, – це «не час для відвертих забав і розваг». Священнослужитель зауважив, що в ці дні можна читати, слухати серйозну музику, дивитися серйозні фільми та обговорювати їх, а для того, щоб відзначити якість свято якомога ширше, завжди можна знайти час і після Великодня. Коли ж оплакують розп'ятого й покладеного до гробу Спасителя, веселощі, за словами речника, не дуже доречні.

АВСТРАЛІЙСЬКИМ ШКОЛЯРАМ НЕ ДАДУТЬ ПОЧУТИ ПРОПОВІДЕЙ ПРО СЕКС

Одній із церков Австралії, з кафедри якої повинна була прозвучати серія проповідей на тематику сексу, доведеться, ймовірно, підшукати собі нове приміщення, повідомляє «Associated Press». Керівництво державної середньої школи Бревард в австралійському Шервуді має намір виселити зі своєї території «Нову церкву надії». Причиною послужив намір духовенства звернутися до юних душ з незвичайними проповідями: повчання пасторів були об'єднані загальною темою «Великий секс для вас».

Перш, ніж приступити до викладу теми, священнослужителі направили електронною поштою 25 тисяч флєрєв з адресованим до школярів питанням: «Чи справді ваше сексуальне життя нудне?» Флєрє анонсував розраховану на 3 тижні просвітницьку програму для учнівської аудиторії. За словами одного з ініціаторів акції – пастора Брюса Кедла, християнська Церква була «ганебно глуха» у стосунку до «забороненої» теми.

Представник керівництва школи Марк Лангсдорф у свою чергу заявив, що відправлені школярам електронні листи викликали, м'яко кажучи, подив у батьків, оскільки заявлена в них тема ніяк не відповідає рівню дітей, що навчаються в середній школі. Лангсдорф також підкреслив, що керівництво школи розгляне питання про розірвання договору про використання приміщення, яке орендується в навчальному закладі «Новою церквою надії».

ЗАКЛИК ГРУЗИНСЬКОГО ПАТРІАРХА НАРОДЖУВАТИ ДІТЕЙ ЗДОБУВ УСПІХ

Ще зовсім недавно внаслідок політичних конфліктів та соціального зубожіння народжуваність у Грузії була однією з найнижчих в світі. Але все змінилося після того, як своє вагоме слово сказав предстоятель Грузинської православної Церкви католикос-патріарх Ілія II. Як нагадує в одній із публікацій «Financial Times Deutschland», рік тому Патріарх закликав паству народжувати дітей. Тоді ж він і пообіцяв, що особисто христитиме кожну грузинську дитину, яка народиться в сім'ї третьою, і стане усім цим дітям хрищенням батьком. Результат перевершив всі сподівання: якщо у 2007 році в Грузії народилося близько 48 тисяч дітей, то у минулому – майже 57 тисяч: майже 20-відсотковий приріст! Зараз в Ілії II – понад 2000 хрищеників, і Грузинська Церква говорить про «чудо».

Заслуга Церкви в підвищенні народжуваності в країні справді велика, пише газета, відзначаючи при цьому, що не можна скидати з рахунків і поліпшення економічного стану, який стався за останні роки. Проте, зауважується в публікації, є ще одна обставина, яка може позначитися на рівні народжуваності: це війна з Росією. Але про наслідки цього можна буде говорити не раніше травня 2009 року.

КОЛАПС ЄВАНГЕЛЬСТВА, ЩО НАСУВАЄТЬСЯ

Незабаром у західній історії розпочнеться антихристиянська глава. Але з руїн підніметься нова життєздатність і чистота. Протягом 10 років ми перебуватимемо на межі найбільшого колапсу євангелічного християнства. Цей занепад наступить за занепадом головної течії протестантського світу і це фундаментально змінить релігійну та соціальну ситуацію на Заході. За життя двох поколінь євангелічні християни перетворяться у будинок, який втратив половину своїх мешканців (на сьогодні євангелічними християнами є 25-35% американців). У «протестантському» ХХ столітті вони процвітали, але незабаром вони житимуть у дуже зматеріалізованому й антагоністичному ХХІ столітті.

Цей колапс сповістить про настання антихристиянської епохи в історії постхристиянського Заходу. Нетерпимість до християнства підніметься до такого рівня, в який багатьом із нас зараз важко повірити, а суспільна політика стане ворожою стосовно євангелічного християнства, яка сприйматиме його, як антипод суспільного блага. Мільйони євангелічних християн відійдуть, тисячі службінь припиняться. Кількість християнських медіа скоротиться, якщо вони не зникнуть зовсім. Чимало християнських шкіл закриється. І хоч я переконаний, що милосердя і місія Бога досягне кінців землі, але кінець євангелізму, виглядає, уже близько.

ЧОМУ ЦЕ СТАНЕТЬСЯ?

1. Євангелічні християни в Америці ототожнювали свій рух з культурою війни і політичного консерватизму. І це виявиться дуже дорогою помилкою. Євангеліки все більше сприйматимуться як загроза культурному прогресу. Світські лідери вважатимуть нас злом для Америки, для освіти, для дітей і всього суспільства. Євангелічний вклад в етичні, соціальні та політичні питання вичерпав наші ресурси й оголив наші слабкості. Виступати проти гей-шлюбів і рішуче заступатись за життя зовсім не нівелює того факту, що переважна більшість євангеліків не може чітко і послідовно викласти Євангеліє. Ми потрапили в пастку через те, що покладаємося більше на добродійність, аніж на віру.

2. Ми не змогли передати нашої молоді ортодоксальну

форму протестантської віри, яка здатна прорости і вистояти в умовах нападок світського суспільства. Іронія полягає в тому, що мільярди доларів, які ми витрачали на молодіжних служителів, християнську музику, книги і медіа, витворили культуру молодих християн, які майже нічого не знають про власну віру, – окрім того, що ще відчувають якийсь стосунок до неї. Наша молодь має глибокі переконання щодо культурної війни, але не знає, чому вони повинні підкорятися Святому Писанню, найважливішим богословським законам і досвіду духовної дисципліни та громади. А грядущі покоління християн будуть ще неосвіченішими й непередготовленишими до повсюдного тиску.

3. Сьогодні існує три види євангелічних церков: керовані споживачами мегацеркви, вмираючі церкви, а також церкви, майбутнє яких вельми примарне. Невдовзі деномінації скоротяться чи навіть зникнуть, і все менше й менше євангелічних церков зможе виживати і досягати успіху.

4. Незважаючи на певний доволі успішний розвиток за останні 25 років, християнська освіта не витворила продукту, який може протистояти зростаючому потоку секуляризму. Євангелізм використовував свою освітню систему головним чином для задоволення своїх власних потреб.

5. У скорому часі настане протидія між культурним секуляризмом і вірою в душі євангель-

ських зусиль «творити добро». Незабаром ми побачимо, що добро, яке хочуть творити євангелічні християни, багатьма розцінюватиметься лише як зло, і багато чого з цих добрих справ не буде зроблено. Євангелічні християни все менше й менше братимуть участь у служіннях – аби вижити.

6. Навіть у тих місцях, де євангелічні християни ще вважають

себе сильними (як ото Біблійний Пояс в Америці), помітна нездатність передати своїм дітям життєву євангельську упевненість в Біблії і важливість віри.

7. Гроші вичерпаються.

ЩО ЗАЛИШИТЬСЯ?

1. Очікувати, що євангелічне християнство Америки все більше виглядатиме, як прагматичні, терапевтичні, орієнтовані на зростання мегацеркви, які знайшли «формулу успіху». Акцент зміститься з доктрини на важливість, мотивацію і персональний успіх, а в результаті церкви і далі йтимуть на компроміси і втрачатимуть свою здатність передавати віру.

2. Залишаться два бенефіціарії – Римо-Католицька і Православна Церкви. Останнім часом до них перейшло вже багато євангеліків, і ця тенденція триватиме, – хоча й з великими зусиллями, спрямованими на «навернення» євангеліків до католицької чи православної традиції. Лише маленька група трудитиметься, аби уникнути свого зникнення – через богословське оновлення. Це буде приваблива, новаторська і невтомна громада з потужним медіа-, книговидавничим і лідерським розвитком.

Проте я вважаю, що євангеліч-

ний колапс, який насувається, не призведе до другої реформації, хоча це могло би принести користь багатьом церквам і започаткувати нові. Новопостала церква практично зникне з євангелічного ландшафту, ставши частиною невеликого сегменту прогресивного «основного» протестантизму, який залишиться вірним ліберальному світогляду. А агресивні фундаменталістські церкви взагалі почнуть зникати.

Основною відповіддю євангелізму стане харизматично-п'ятдесятницьке християнство. Чи зможе ця громада протистояти ересі, релятивізму і безладу? Для цього вона повинна зробити пріоритетними біблейський авторитет, відповідальне лідерство і відроджений консерватизм.

Євангелізм потребує «місії звільнення» від світової християнської спільноти. Зараз час для місіонерів, аби приїхати до Америки з Азії та Африки. Чи прийдуть вони? Чи зможуть принести в нашу культуру життєздатнішу форму християнства?

Слід очікувати неупорядкованої реакції на культурну війну. Деякі швидше створюватимуть свої власні контр-культури, аніж намагатимуться змінювати культуру цілком. Деякі продовжать дивитися на консерватизм і християнство через одну при-

зму і будуть залучені в культурну війну більше, ніж раніше – статус-кво, який були б щасливі увічнити медіа. Значна кількість, проте, може поміняти політичне християнство на глибоке учнівство.

ТО ХІБА ВСЕ ЦЕ ПОГАНО?

Євангеліки не потребують допомоги. Більшість із них потребує похорону. Але як щодо того, що залишиться? Чи добре, що деномінації стануть скрізь недоречними? Лише якщо спільноти, які приймуть їм на заміну, будуть здатними до мобілізації ресурсів, навчання і діяння на місіонерському полі, а також до поширення і розбудови церков. Чи добре, що багато поверхнево віруючих відійде? Можливо, якщо церкви почнуть і продовжать працю над оновленням свідомого церковного членства. Ми повинні змінити балачки з підтримки традиційних церков на розвиток нових і культурно відповідних. Влада поклоніння, яка відчуває на собі харизматично-п'ятдесятницький вплив у всьому світі, може бути сприятливою для євангелічного руху, якщо ті церкви спіткає реформація і якщо вони приєднаються до поклику, навчання і виховання лідерів. Якщо американські

церкви потраплять під більший вплив руху Святого Духа в Африці та Азії, це буде добре.

Чи буде добрим розвитком католицька та православна євангелізація? Можна сподіватися на більшу єдність і розуміння, але історія розвитку свідчить насамперед про оновлену силу «євангелізувати» в ім'я єдності сам протестантизм.

Чи змусить євангелічних християн колапс, що наближається, полишити меркантильність і легковажність, які виростили зі втрати змісту і сили? Ймовірно, ні. Постачальники євангелічного цирку процвітають, продаючи свої товари, як справжнє вирішення усіх проблем церкви. Я думаю, що ландшафт мегацерковної порожнечі ряснітиме ще довго.

Чи змусить це церкву заради досягнення успіху відмовитися від свого паразитичного місця на євангелічному тілі Христа? Свідчення з інших, подібних періодів, невтішні. Американські християни рідко виявлялися здатними відділяти свою богослов'ю від загальної ідеї особистого досягнення успіху.

Втрата політичного впливу може спонукати багатьох євангеліків переглянути своє бачення побудови «праведного суспільства». Це не означає, що вони почнуть фокусуватися виключно на порятунку душ: зростаюча активність стосуватиметься лише того, як віддалити секуляризм від церкви, а не зупинити його взагалі. Прагнення церкви як контр-культурного руху з посланництвом «повалення імперії» замінить посланництво «культурного і політичного верховенства».

Незважаючи на всі ці виклики, не треба втрачати надії. Як уже сказав один коментатор, «християнство любить імперію, яка розвалюється». Ми можемо лише тішитися, що на руїнах народяться нові форми християнської життєздатності і служіння. Я сподіваюся побачити живий і зростаючий рух домашніх церков. Це не може не бути добром для євангелізму, який півстоліття лише зводив будівлі, оперував цифрами зі стелі й оплачував співробітникам їхні медичні страхівки. Нам потрібен новий євангелізм, який вчиться на помилках і уважніше прислухається, що говорить Бог про те, як стати Його народом в центрі потужної ідолопоклонницької культури.

Я, звичайно, не пророк. Мій вигляд євангелізму не владний, не диктаторський і не безгрішний. Я, можливо, і помиляюсь в деяких із цих передбачень. Але чи знайдеться хтось, хто аналізує сучасний євангелізм і не відчуває, що для майбутнього нашого руху є чимало небезпек і водночас він має великий потенціал?

Майкл СПЕНСЕР

Про автора: Майкл Спенсер (Michael Spencer) – письменник і коментатор з Кентуккі (США), який живе і працює в християнській общині. Він говорить про себе як про «християнина постєвангелічної реформації у пошуках христоцентричної духовності». Стаття опублікована англійською мовою в газеті «The Christian Science Monitor».

baznica.info

СВЯТА МІСІЯ

«Церква свята, але водночас потребує постійного очищення. Оскільки до неї належать також і грішники, вона постійно йде дорогою покаяння та відновлення. Місії є дуже важливим засобом у досягненні цієї мети...»

Ці кілька речень вмістили у собі суть харизми Чину Найсвятішого Ізбавителя, отці якого спільно із сестрами-редемптористками провели місію на парафії свв. Володимира та Ольги. У часі Великого посту чи не найбільшу увагу акцентують саме на покаянні та відновленні, тож духовенство намагається зробити щось більше, ніж зазвичай, для навернення вірних. І місії є для цього одним із найдієвіших способів. Це час, коли Божя благодать діє по-особливому, коли люди створюють собі більше можливостей, аби вона прийшла до їхніх сердець.

Основа місії становить євангелізація. Власне, на проповідях і зосереджувалася чи не основна увага. В часі кожної Літургії, які служать у храмі свв. Володимира та Ольги чотири рази на день, місіонери знову і знову виходили до вірних, аби голосити їм та тлумачити Боже Слово.

Оскільки парафія складається із людей різних вікових категорій,

які різняться своєю активністю у житті, то було організовано окремі зустрічі для різних спільнот та груп парафіян, завдяки чому місіонери мали можливість

наголошувати на особливостях їх служіння та місця у Церкві.

«ЛІКАРЯ ПОТРЕБУЮТЬ НЕ ЗДОРОВІ, А ХВОРІ»

При храмі вже кілька років посліп діють спільноти анонімних алкоголіків та наркоманів, які працюють за підтриманою Синодом єпископів програмою «12 кроків». Ця програма – свого роду духовна терапія uzалежних осіб, завдяки якій їх страх

самотності зникає через спілкування з Ісусом.

Прийшовши на зустріч із ними, місіонери насамперед намагалися вислухати, поради, вказати на дорогу до оздоровлення, яка полягає в Христі, наголосити на цінності людського життя та милосерді Бога, завдяки якому можна отримати прощення.

Проте хворіють люди не лише духовно, але й фізично. Останнім жити у теперішньому суспільстві вкрай важко, адже через хворобу тіла інші не помічають їхніх душ. Серед них є і категорія осіб з особливими потребами, яких згуртував навколо себе рух «Віра і Світло». Спільнота дає можливість хворим не відчувати соціального відчуження, їхнім батькам – отримати підтримку, а молоді, яка приходить сюди в якості волонтерів заради спілкування із неповносправними, – відкрити для себе нові цінності та навчитися цінувати красу внутрішнього світу людини як Божого створіння.

З ними місіонери і зібрались на молитву та в особливий спосіб наголошували на тому, що вони є людьми у повноті цього слова, не є незрозумілими чи якимось неправильними, адже для Ісуса вони є однаково цінними і важливими у житті суспільства, в якому можуть своє присутність

виріб», який шукає місця свого «застосування». Вони кожного дня по-особливому постають перед вибором. Тому в часі місії місіонери мали дві зустрічі із молодими людьми.

Першу з них провадив о. Василь Оприско. Звертаючись до хлопців та дівчат, він торкнувся важливої для молоді проблеми «батьків та дітей» і закликав їх жити з Христом. Сестри-редемптористки поділились історією одного зі своїх покликаних, слухаючи яку, молоді люди мали нагоду в черговий раз поставити собі запитання – а до чого особливого Бог кличе саме мене?

В часі другої зустрічі присутні роздумували над тим, що саме нам подарувала Тайна Хрищення і як це – бути християнином у сучасному світі.

«МОЛІТЬСЯ, ЧУВАЙТЕ...»

Чималий внесок у розвиток парафіяльної громади роблять товариства, особливим покликанням яких є молитва. На місійних зустрічах зі спільнотами «Матері в молитві», «Апостольство молитви» та братством Матері Божої Неустанної Помочі місіонери наголошували на важливості молитви, а особливо спільної, яка єднає навколо себе багатьох християн. Зважаючи на

приділили чимало часу, аби відвідати і ці заклади. Першою в переліку була стоматологічна поліклініка. Місіонери розглядали із медиками працю лікаря як особливе покликання, дароване Богом для служіння ближнім.

Але найбільше праці чекало на проповідників у навчальних закладах, в яких вони мали зустрічі з викладачами та студентами. Це була особлива нагода свідчити про Христа людям, які з низки обставин Його не шукають. В цьому часі Христос справді стояв, стукав і чекав, щоб Йому відчинили. Кожен із присутніх по-своєму переживав зустріч із Богом. Хтось Його не помітив, хтось покався, а хтось після проповіді вперше переступив поріг храму.

«ВИ – СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ...»

В часі місії парафіяни мали змогу відновити обітницю Хрищення та подружнього життя. Це була особлива нагода, яка не так вже й часто трапляється у житті: більшість вірних були хрищені у дитячому віці, коли обітницю за них склали їх хрищені батьки. А тут – нагода для людини особисто пережити та відчутти злуку з Христом.

Те саме стосується й обітниця Подружжя, адже з роками змі-

свідчити терплячого Христа.

«ПУСТІТЬ ДІТЕЙ ПРИХОДИТИ ДО МЕНЕ»

Найретельніше місіонери готувались до зустрічі із дітьми, адже перед ними постало доволі непросте завдання – розповісти дітям про Бога на «їхній» мові. Усіх дітей було поділено на три вікові категорії. Наймолодшим представили історію спасіння, а старші розмірковували про Господа як люблячого батька.

Остання тема є вкрай актуальною для підлітків. Тому із сестрами-редемптористками вони спільно шукали риси ідеального батька, говорили про неправильний, фальшивий образ Бога та маски християн.

Окрему зустріч було присвячено короткій катехизації та розгляду Таїнств втаємничення – Хрищення, Миропомазання і Євхаристії.

«УЧИТЕЛЮ БЛАГИЙ, ЩО МАЮ РОБИТИ, ЩОБ УСПАДУКОВАТИ ЖИТТЯ ВІЧНЕ?»

Якщо діти – це глина, з якої можна зліпити все, що завгодно, то молоді люди – вже «готовий

те, що основну частину членів цих спільнот становлять жінки, сестри-редемптористки розважали з ними над місією жінки як матері-берегині, котра молиться за своїх дітей, за Церкву й за народ, та намагалися відкрити парафіянкам значення духовного материнства.

нюється підхід та бачення суті подружнього життя. Віднова ж обітниця скріплює союз подружок, які вже мають за плечима певний досвід сімейного життя.

На завершення місії відбувся процесійний хід із встановленням місійного хреста.

«ІДІТЬ І НАВЧІТЬ УСІ НАРОДИ...»

На території парафії знаходиться чимало установ, які не можуть бути виключені з її життя та діяльності. Тому місіонери

Мар'яна ЯРТИМ,
фото Володимира САКВУКА

Б А Ж А Ж О М В Н О З Н А Й О М И Т И С Я

ЧОЛОВІКИ:

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, прямолінійний; захоплення, інтереси: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; професія: – ТзОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; захоплення, інтереси: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 66 кг.; очі – карі; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; захоплення, інтереси: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – шатен; (7) – інвалід ІІ групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; захоплення, інтереси: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відпустових місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; професія: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; захоплення, інтереси: – історія, любов природи, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, ширість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; професія: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; ріст – 184 см.; вага – 82 кг.; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т.ч. японська); захоплення, інтереси: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Торонто; контактний телефон: adrihar@hotmail.com.

15) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 18.03.1978 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 69 кг.; волосся – світле; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність; захоплення, інтереси: – духовна література, праця з молоддю; (11) – дівчина, надійна дружина священника; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – студент-аспірант, майбутній священник; (15) – проживаю з батьками; (16) – село Лавриків, Жовківський р-н, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(050)-955-63-94; 8-(097)-450-18-38

16) група «Н»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 30.10.1970 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – життя у добрих проявах; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник на заводі; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Зимна вода, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(098)-420-82-27;

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ "НАША ДРУЖНА РОДИНА"

Любові, злагоди та удачі Вам всім!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності Християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 1(50) за 2008-2009 рік – звертатися до відповідальної за кореспонденцію кур'єр Львівської Архиепархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) З № 2 (51) газети «МЕТА» оголошення: № 5 (чол), № 16 (жін), № 21 (жін), № 27 (жін) – зняті з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме: - не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – (сімейний стан – (для дописувачів групи «Б»); - не вказують свій контактний телефон; - не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок; - надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.

Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 08.05.2009 р.; 22.05.2009 р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

ЖІНКИ:

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 58 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; професія: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; контактний телефон: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 56 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; захоплення, інтереси: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; професія: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; контактний телефон: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 74 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; захоплення, інтереси: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 84 кг.; очі – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; захоплення, інтереси: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; професія: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – світло-русе;

(7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлово забезпечена; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-220-96-38.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; волосся – чорне; очі – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; захоплення, інтереси: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; професія: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – народилася: – м. Ужгород; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-169-00-86.

29) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 49 кг.; очі – каро-зелені; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; захоплення, інтереси: – бальні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер у поль.-укр. фірмі; (15) – проживаю з батьками (4-х кімн.кв.); (16) – м. Дубляни, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(097)-711-31-35.

30) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 27.04.1977 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 75 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русе; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – весела, доброзичлива, життєрадісна; (11) – відповідальність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медсестра; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – Льв. обл., Ст. Самбір. р-н, с. В. Лужок; контактний телефон: +38-(067)-261-78-66.

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, кар-

тини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – розумний, інтелігентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

32) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 03.04.1982 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 57 кг.; очі – сірі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, вірність; захоплення, інтереси: – куховарство, подорожі, танці; (11) – життя в духовному дусі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – офіс-менеджер; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-883-03-56; 223-02-89.

33) група «Н»: ЛІЛІЯ. Українка, греко-католичка, 04.02.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – світло-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, доброта, чесність, товариськість; захоплення, інтереси: – спорт, подорожі, читання; (11) – порядність, доброта, мужність, рішучість; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-602-40-85.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежність – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

ПРИРОДА БОЖЕСТВА

В Началі було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. З Богом Воно було споконвіку. Ним постало все...

Іван 1, 1-3

Фреска Ісус – Альфа і Омега. Катакомби Коммоділли, 4 сторіччя. Рим.

Коли мова заходить про Начало, то це зовсім не стосується якогось Божого Начала, оскільки Бог є, як це визначено у нашій Східній Літургії, безначальним: «Владико всіх, Господи неба і землі, і всієї тварі, видимої і невидимої: Ти, що сидиш на престолах слави і споглядаєш на безодні, безначальний, невидимий, незбагнений, неописаний, незмінний...» (канон Літургії св. Василя Великого). Подібно гомонить і воскресний тропар п'ятого гласу: «Собезначальне Слово Отцю і Духові, від Діви роджене на спасення, оспіваймо, вірні...»

Про Слово Боже – Бога-Сина – написано: «Він єсть раніш усього, і все існує в Ньому. Він є також Голова Тіла. Тобто Церкви. Він – Начало» (Кол. 1, 17-18). «Він – образ невидимого Бога, первородний усього сотворіння, бо в Ньому все було сотворене – що на небі і що на землі, видиме і невидиме: чи то Престоли, чи Господства, чи Начала, чи Власті, – все було Ним і для Нього сотворене» (Кол. 1, 15-16). «У Ньому бо перебуває вся Повнота Божества

до нас через Сина, якого настановив Наслідником усього і яким сотворив віки. Він – відблиск Його Слави, образ Його Істоти, який підтримує все Своїм могутнім Словом» (Євр. 1, 1-3).

Бог-Слово – це не частина якоїсь Божої мови, оскільки в Божій Істоті мови немає: у Ній є суцільне Слово. (До слова: настане час, коли й людські мови перестануть бути засобом спілкування, адже об'явлено: «Пророцтва зникнуть, мови замовкнуть, знання зникне, бо ми знаємо частково й пророкуємо частково. Коли ж настане досконале, припиниться часткове» (I Кор. 13, 8-10). Тож Бог-Слово – це Божа самосвідомість, свідомість про Самого Себе, про Свої безконечні досконалість і прикмети. І ота Самосвідомість Бога про Свою безконечну Істоту і є родженням Богом-Отцем Бога-Сина, а взаємна безконечна Любов Бога-Родителя і Бога-Родженого є Богом Святим Духом.

На сучасному (дочасному) етапі людський інтелект ще не здатний сприйняти розкриття усіх таємниць буття – як буття сотвореного, так і самотутнього вічного Божого Буття. Але для спасених Христом-Богом проголошена обітниця: «Нема нічого схованого, що не виявиться; нічого тайного, що не стане знам'ям» (Мт. 10, 26). Тож поки що кволому розумові люди не важко збагнути природу Божого Буття, адже воно не вкладається в рамки розуміння буття людського. Розуміючи це, Христос-Бог зауважив Своїм ученикам: «Багато ще маю вам казати, та не можете знести тепер. Однак коли прийде Той Дух Істини, Він наведе вас на всю Правду; бо Він не говоритиме від Себе, але говоритиме, що почує, і звістить, що має настати. Він Мене прославить, бо з Мого візьме і звістить вам. Усе, що Отець має – Моє. Тому Я сказав вам, що Він з Мого візьме і звістить вам» (Ів. 16, 12-15).

Таким чином Бог Дух Святий – «Дух Істини, який від Отця походить» (Ів. 15, 26) – поступово передає Вселенській Церкві «Тайну Христову» (Кол. 4, 3), Тайну Бога-Слова, Тайну Премудрості Божої – Софії.

Самозрозуміло, що передані учням

знання учителя зовсім не зменшують знань самого учителя. Так і Дух Святий, беручи своєю навчальною місією знання від Бога-Слова й передаючи їх разом з дарами Святого Духа Вселенській Церкві, не зменшує їх у всевідучого Бога-Слова.

Друга Особа Божа, тобто Син Божий, походить відвічно від Отця через родження – ця догма віри визначена Першим Вселенським собором, який відбувся в Нікеї у 325 році. А оскільки Божий Син відвічно родиться від Бога-Отця, то відвічно й існує з Отцем. Він невідлучний від Отця, як вічний промінь вічного світла.

Святе Письмо називає другу Особу Пресвятої Трійці єдинородним Божим Сином. Та й Сам Спаситель заявив: «Отець любить Сина і все віддає Йому до рук» (Ів. 3, 35). Ця істина підтверджена і голосом самого Отця, який громовицею ствердив під час хрищення Ісуса: «Ти – Мій Син возлюблений; у Тобі – Моє благовоління» (Мр. 1, 11).

Святе ім'я. Сэфардська Біблія, 1385 р.

блений; у Тобі – Моє благовоління» (Мр. 1, 11).

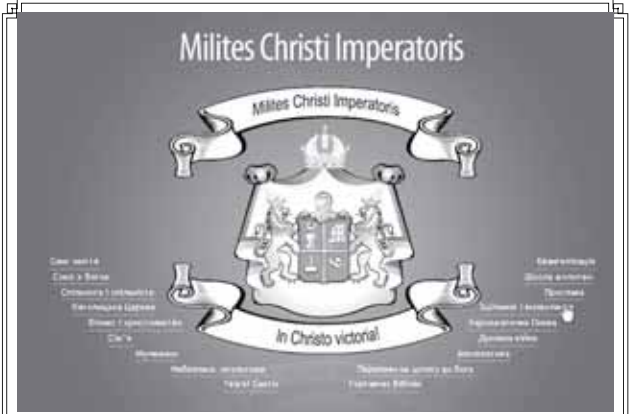
А ще Святе Письмо говорить: «Ніхто Бога ніколи не бачив. Єдинородний Син, що є в лоні Отця, – Той об'явив» (Ів. 1, 18).

Між Отцем і Сином є повна рівність, оскільки обидва мають ту саму Божу Есенцію. Святий Атанасій Великий навчає: «Син не є частиною Отця, але повним Його Образом і випромінюванням цілого Отця» (лист про декрети Нікейського Собору, § II Грек. Патр. XXV 436).

Своїм славним і всехвальним Воскресенням Бог-Слово запрошує і вабить християн Східної Церкви іти за Собою, як ото свого часу «двоє учеників [...] пішли за Ісусом. Обернувшись і побачивши, що вони йдуть, Ісус сказав до них: «Чого шукаєте?» Вони сказали: «Равві (що в перекладі означає: учителю), де пробуєш?» Він відповів їм: «Ходіть і подивіться». Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня лишилися в Нього» (Ів. 1, 37-39). Так і нас Він кличе у цей світлий Великдень, аби ми побули з Ним і відповіли Йому на Його питання: «На вашу ж думку [...]: Хто Я?» (Мт. 16, 15).

Наш славний Тарас пише у своєму «Заповіті»: «Все покину і долину // До самого Бога // Молитися... [...] А до того // Я не знаю Бога». Останні слова не повинні сприйматись якось підозріло, адже апостол так і навчає: «Коли хто думає собі, що він щось знає, той ще не знає, як слід знати» (I Кор. 8, 2). «Так! Бог великий, не нам Його збагнути» (Іов 36, 20). Амінь.

о. Богдан СМУК

Десять чудес Івана Павла II до і після смерті

Редакція «24 sata» зафіксувала десять чудес Папи Івана Павла II, – повідомляє католицький сайт «Milites Christi Imperatoris». Ось вони:

1. Ангела Баронні з Канади хворіла на рак кісткового мозку на останній стадії. Папа Іван Павло II поклав на її голову руки і благословив. Жінка відразу ж піднялася з інвалідного візка. Лікарі встановили, що вона повністю зцілилася.

2. Джон-Пол Лей, названий батьками на честь Папи Івана Павла II, з'явився на світ завдяки молитвам Папи. Його батьки довгий час потерпали від безпліддя. Отримавши приватну аудієнцію у Святішого Отця, вони розповіли йому про своє горе. Папа посміхнувся і сказав: «Це – невелика проблемка». Він благословив подружжя, і через 10 місяців щасливі батьки раділи народженню сина, якому при хрищенні дали ім'я Джон-Пол (Іван-Павло) на честь Папи.

3. Еміль Барбар народився з церебральним паралічем, лікарі ухвалили вирок – інвалідний візок до кінця життя. Хлопчик з батьками був присутній на загальній аудієнції на площі св. Петра в Римі і коли побачив Папу, то радісно закричав: «Ось – Святіший Отець!» Папа нахилився над дитиною і поцілував у голову. Маленький Еміль тієї ж миті піднявся із крісла, до якого був прикований. Він став повністю зцілений.

4. Кардинал Франческо Маркісано, архипресвітер базилики св. Петра в Римі, хворів на важку хворобу горла, яка спричинила повну німоту. Папа Іван Павло II доторкнувся до його горла, і кардинал – на превелике здивування присутніх у цей момент священників – не лише почав говорити, але й на повний голос заспівав подячну пісню «Тебе, Бога, хвалимо».

5. У Мері Маліган відмовили нирки, вона була приречена. Під час душпастирських відвідин Папою Ірландії вона, будучи ще маленькою дівчинкою, разом з батьками була присутня на папській Літургії. Коли Святіший Отець простував до престолу, то підійшов до дівчинки і на мить поклав на її голову руки. За декілька днів лікарі підтвердили, що дитя повністю здорове.

6. Тібор Улячки зі Словаччини був присутній у 2003 році на аудієнції в Папі і просив Івана Павла II про молитву за свою хвору дочку: дванадцятирічна дівчинка хворіла на лейкемію. Повернувшись на батьківщину, щасливий батько отримав радісну новину – його дитя повністю одужало.

7. Герону Біділо з Мексики було всього п'ять років, коли лікарі встановили страшний діагноз – лейкемія. Під час душпастирського візиту до Мексики Папа Іван Павло II, побачивши серед натовпу хлопчика без волосся, підійшов до нього і поцілував. Через декілька тижнів здивовані лікарі поставили діагноз – дивне зцілення.

8. Івет Санчез виявила велику недостачу в банківському відділенні, де вона була директором, – 200 тисяч доларів США. Сповідивши про це начальство, перелякана жінка звернулася з молитвою до Папи, який недавно упокоївся, з проханням про залагодження цієї ситуації. Наступного дня в порожньому банківському сейфі вона виявила пакет з 200.001 доларом США. На окремій однодоларовій купюрі був особистий підпис Івана Павла II.

9. Кей Келлі хворіла на рак, який пустив метастази по всьому тілу, і вже готувалася до смерті. Та перед цим у 1979 році вона ще відправилася на загальну аудієнцію до Папи, під час якої Папа просив Ісуса оздоровити всіх присутніх хворих. Додому вона повернулася цілком здоровою.

10. Стела де Оліцера з Бразилії була на похороні Папи Івана Павла II. Під час церемонії вона просила покійного Папу помолитися за її сина-наркомана. Бідна мати не очікувала унезалежнення сина від наркотиків: вона просила лише про порятунок для його душі. У той час її син пережив момент навернення і був повністю звільнений від залежності.

Італія, художник Giamino Vispo, 1422 р., Страшний Суд

тілесно, і ви причасні тій Його Повноті. Він бо – Голова всякого Начала і Власті» (Кол. 2, 9-10). «Багато разів і многими способами Бог говорив колісь до отців наших через пророків. За останніх же цих днів Він говорив

ІСНУВАННЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ДИЯВОЛА

Диявол існує. Про це свідчить Святе Письмо від книги Буття до Одкровення включно. У притчі про кукіль Господь запевняє, що ворог посіяв між пшеницею кукіль (Мт. 13,25). У притчі про сівача приходить лукавий і викрадає посіяне в серці.

(Мт. 13,19).

«Все почалося з повстання проти Бога і Його Царства, коли він незаконно привласнив собі права, що належать лише одному Богові, і спробував перешкодити зведенню спасіння, перекручуючи при цьому порядок всього творіння. Цю його позицію відображають слова спокусника, звернені до наших прародичів: «Будете як боги». Таким чином, злий дух прагне прищепити людині прагнення до суперництва з Богом, непокору й опозицію супроти Нього, тобто все те, що стало мотивом його власного існування» (Іван Павло II, Загальна аудієнція, 13.VIII.1986).

Диявол є першим сіяльником зла і незгоди, всіляких розколив, що виникають в сім'ї та суспільстві. «Уявімо собі, наприклад, – каже кардинал Ньюман, – що на вулицях великого міста раптом встановиться п'ятьма. Можна уявити собі, яке сум'яття, який хаос почнеться. Перехожі, екіпажі, автомобілі, коні – все змішається. Ось саме в такому стані і перебуває світ. Злий дух, що діє в синах спротиву, бог світу цього, як говорить апостол Павло, засліпив невірних, і ось вони вимушені сперечатися і сваритися, бо залишили дорогу свою, а оскільки вони не бачать нічого, то зіштовхуються один з одним, один говорить одне, а інший – інше» (Проповідь на другу неділю Великого посту – «Світ і гріх»).

Продукуючи спокуси, диявол вдається до обману, ворохобить людей обіцянкою уявних благ і фікцією щастя. Проте наслідком спокуси завжди є розчарування і самотність. Адже без Бога не існують і не можуть існувати ні справжнє благо, ні справжнє щастя. Поза Богом – лише п'ятьма, порожнеча і глибочезний відчай.

Проте могутність диявола обмежена, і він також підпорядкований пануванню та владі Бога – єдиного справжнього Царя всесвіту. «Внутрішні людини повинні мати велику цінність у царстві духів, якщо ангели мають обов'язок оберігати його. Бог же вибрав його Собі житлом. Злі і добрі духи не мають вільного доступу до нього» – стверджує св. Едіта Штайн. Так справа є і з дияволом.

Диявол, як і будь-який ангел, не може проникнути в глибини нашого духу, якщо лише ми самі цього не захочемо. «Нечисті духи не можуть знати наших думок. Вони лише можуть здогадуватися про них на підставі видимих ознак і досліджуючи наші схильності, наші слова або предмети, на яких ми зосереджуємо нашу увагу. Проте те, що не було виявлене нами назовні, те, що залишається в сокровенній глибині наших душ, є абсолютно недоступним для них. Навіть ті думки, які вони самі вселяють нам, наша добровільна згода прийняти їх, реакція, яку вони у нас збуджують, – все це завдяки самій природі нашої душі не може бути їм відомим... Все це може бути пізнано ними за нашими рухами і зовнішніми проявами», – говорить Іван Касціан (Кофєренції з отцями, 7). Диявол не в змозі опанувати нашу свобідну волю до такої міри, аби спонукати її зробити зло. «С повні достовірним, що диявол не може спокусити нікого, – хіба що той добровільно, по своїй волі, погодиться піти за ним» (там же).

Святий отець із Арсу стверджує, що «диявол є величезним псом на прив'язі, який гавкає, чинить багато шуму, проте вкусити може лише тих, хто наближається до нього» (св. Жан Марія Віанней, «Проповідь про спокуси»).

Підводячи підсумок, скажемо, що «жодна людська могутність не може порівнятися з його [диявола] могутністю; лише могутність Божа здатна позбавити його влади, і лише світло Боже може зірвати маскування з його підступних задумів. Душа не в змозі здолати диявола без молитви, а також не зможе викрити його підступності без самоумертвлення та упокорення» (св. Іван від Хреста, «Духовний гімн», 3,9).

(з «Роздумів» на кожен день Великого посту
Франсіска Ф. Карвахала)

(Продовження у наступному числі «Меті»)

Продовження, початок у попередньому числі «Меті»

ОБОВ'ЯЗКИ ДІТЕЙ ВІДНОСНО БАТЬКІВ (I)

Господь Бог, даючи десять Заповідей, тільки три перші призначив на свою славу, а сім інших – для добра людей. З тих Заповідей, що стосуються до людей, Він на першому місці поставив четверту Заповідь. А це тому, що родина є основою народу, Церкви, держави. В родині, з волі Божої, приходять на світ діти. Родина їх годує, виховує, приготує до життя, дбає про їхнє майбутнє. Родина – хоч і найменша, але найважливіша клітина суспільного життя. Яка родина – така громада, такий народ, такий цілий світ. Коротко, родина – це фундамент усякої суспільності.

Четверта Божа Заповідь говорить про обов'язки дітей щодо батьків і обов'язки батьків щодо дітей. Тут поглянемо на обов'язки дітей відносно батьків. Які це обов'язки?

Діти й пошана батьків

Перший головний обов'язок дітей – це шанувати своїх батьків. Ця заповідь спочиває на таких основах:

Батьки для своїх дітей – це Божі заступники. Господь Бог сам творить душу кожної людини, а до творення тіла

делегує батьків. Тому батьки, по Бозі, нам найближчі й найдорожчі. Сам Бог поручив нас нашим батькам, тому вони для нас є Божими заступниками. В їхні руки вложив Бог наше життя і наше виховання. Вони на землі заступають нам місце Бога, бо Бог провадить людей через людей. Св. Письмо Старого Завіту про пошану батьків так каже: «Хто шанує батька, той гріхів позбувається. Хто звеличує матір свою, той немов скарби збирає. Усім своїм серцем прославляй свого батька і не забувай про болі матері твоєї. Пам'ятай, що вони привели тебе на світ. Чим заплатиш за те, що вони для тебе вчинили?» (Сир. 3,3-4 і 7,27).

Діти обов'язані шанувати батьків не тільки тому, що вони для них – Божі заступники, але й тому, бо така воля Божа, так Бог хоче. Це Божий приказ, що каже: «Шануй батька твого і матір твою». Діти завжди мусять бути свідомі того, що шанування батьків – це не рада, не заохота, але Заповідь – Закон, Богом даний. Хто не шанує своїх батьків, той противиться волі Божій, ображає Бога і грішить, бо переступає Божу Заповідь.

Нашим батькам належить від нас велика пошана ще й тому, бо вони по Бозі – наші найбільші добродії. Ми з природи вдячні людям за кожне добродійство. А батькам нашим найбільше завдячуємо. Вони дали нам земне життя. В наших жилах пливе їхня кров. Вони від коліски нами опікуються з великою жертвою, любов'ю і посвятою.

Як батьків шанувати?

ШАНУЙ БАТЬКА І МАТІР ТВОЮ, ЩОБ ТОВІ БУЛО ДОБРЕ, І ЩОБ ТИ ДОВГО ПРОЖИВ НА ЗЕМЛІ

ЧЕТВЕРТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Наша пошана для наших батьків проявляється трьома способами: зовнішньою пошаною, любов'ю і послухом. Діти завжди повинні ставитися до своїх батьків з великою пошаною, з великою зовнішньою пошаною, привітно їх зустрічати, чемно запитувати чи відповідати, ніколи їх не ображати чи зневажати словом або ділом, в потребі їм радо помагати і послужити. Нашим батькам належить пошана без огляду на їхнє походження, соціальний стан чи освіту. Ніколи не можна батьками погорджувати або їх стидатися.

Поглянемо на Ісуса Христа, як Він шанував свою Матір. На її просьбу Він робить чудо в Кані Галилейській,

ними було багато визначних гостей, своїх і чужих. Очі всіх були звернені на президента. Та він місце, приготоване для нього, відпустив для своєї матері. Після присяги він приступив до своєї матері, з любов'ю її обняв і поцілував. Всі були захоплені його любов'ю до своєї матері. Так добрий син любить свою матір!

На жаль, у наших часах щораз менше чуємо про пошану і любов до батьків, а зате щораз більше чуємо про непошану і зневагу, а навіть про вбивства рідних батьків. Про ці трагічні випадки досить часто подають американські часописи. Ось кілька прикладів, взятих із щоденного життя:

В одній родині в Тексасі 14-літній син застрілив свого батька, а матір смертельно поранив. Запитаний, чому це вчинив, відповів, що батько ганив його за довге волосся і непорядок у його кімнаті.

У штаті Нью-Йорк 13-літній син холонокровоно зізнає на поліції, що він застрілив свою матір за те, що вона наказувала йому ходити до школи.

В одній місцевості дві сестри, одна 13-, а друга 15-літня, змовляються і

вбивають свого батька за те, що він ганив їхню невідповідну поведінку. Це насправді щось трагічне, коли дитина холонокровоно вбиває свого батька чи матір за малі справи щоденного життя.

Діти обов'язані не лише шанувати й любити своїх батьків, але й у всьому слухатися, доки перебувають під їхньою опікою. Св. Ап. Павло навчає: «Діти, слухайтеся в Господі батьків ваших, бо це справедливо» (Єфес. 6,1).

Найчастіші нарікання, що їх сьогодні чуємо від батьків на своїх дітей, це брак послушності. Щораз більше й більше діти вириваються з-під авторитету батьків. В багатьох випадках доходить до того, що не вони батьків, але батьки їх мусять слухатися. В багатьох американських родинах сьогодні панує дитяча диктатура. Один поважний журнал в Америці одного разу помістив такий малюнок: на троні сидить малий хлопчина з короною на голові, а перед ним його батьки, покійно схиливши свої голови, чекають на його накази. В одній школі запитували малих дітей, кого вдома всі мусять слухатися. А 10-літній хлопець відповів: «Мене всі мусять слухатися, бо що я хочу – приказую мамі, а мама – татові, і так є, як я хочу». Це явище сумне, але правдиве!

Наше українське прислів'я добре каже: «Нагинай галузку, доки вона молода, бо чого Івась не навчився, того вже Іван ніколи не навчиться».

(Продовження у наступному числі «Меті»)

хоч час Його діяння ще не був прийшов. При своїй смерті на хресті Він поручає свою Матір опіці свого учня Івана.

Про Йосифа в Єгипті читаємо у св. Письмі Старого Завіту, що він, будучи піднесений до найвищої гідності по Фараоні, не цурався свого батька, звичайного пастуха, але з великою пошаною представив його Фараонові. На поручення Фараона він поселив його і своїх братів на найліпшій землі в Єгипті.

Читаємо в житті папи Венедикта XI, що до нього була прийшла у відвідини його мати, убога прачка. Кардинали були вбрали її в багату одіж, але папа сказав, що він не пізнає її в багатій одежі. Вона мусіла перебраться у свою одежу, і опісля він її по-синівськи привітав.

Діти обов'язані завжди любити своїх батьків не тільки у словах, але і ділах, в щоденному житті, в потребі, у слабості і старості, та завжди за них молитися.

Джеймс А. Гарфілд був 4 березня 1881 року обраний президентом Америки. Він жив коло Клівленду в Огайо. Поки виїхав до Вашингтону, щоб прийняти уряд президента, він написав до своєї матері, що він бажає собі, щоб і вона їхала з ним. Мати відписала, що там нема місця для неї, звичайної жінки; вона радше буде вдома молитися за нього. Та він заявив, що без своєї матері він не поїде. І вона поїхала і була всюди зі своїм сином. На першому привітанні понад сто тисяч людей чекало на нього. Між

На рис.: Церква св. вмч. Параскеви.
Рис. автора.

ЛИСИНІЧІ

також вірних у Кам'янополі та Підбірцях.
З 1832 року парафією заопікувався о. Л.Земницький, а в 1846 році презенту одержав о. С.Хоминський. Пам'яткою про нього залишилось чотири липи, посаджені біля хреста Свободи, які збереглися до сьогодні.

залишилася невирішеною.
У липні 1879 року призначення в Лисиничі одержав о. Ф.Котович. Саме він вперше за час існування парафії зібрав представників громади, аби схвалити план і кошторис на будівництво нової мурованої церкви. Однак зводили храм вже за іншого пароха – о. В.Бернацького, адже в

Отця Хоминського замінив о. Юліан Сембратович, але послужив він тут тільки рік (1849-1850), бо вже в 1850 році парафією завідував о. С.Бачинський. У 1854 році ігумена монастиря бенедиктинок Непомучена Креховецька дала презенту на парафію о. Л.Сороці, який пробув у

червні 1886 року саме він, а не о. Котович, повідомляє декана, що через брак коштів будівництво церкви призупинено. Але сільська громада, як то кажуть, підтягнула пояс, і в вже листопаді 1899 року на посвячення храму зі Львова прибув митрополит Сильвестр Сембратович.

Лисиничах 24 роки. При ньому громада перекрыла церкву новим ґонтом, а купол одягла бляхою. Старався священник і про те, щоб відремонтувати парафіяльні будинки, однак ця справа з невідомих причин так і

Після о. В.Бернацького парафію 1882 року очолив о. Ю.Зубрицький. Але пробув він тут не довго, бо вже в листопаді 1894 року консисторія спрямувала сюди о. Івана Баковича. При ньому, що заслуговує на увагу, збільшилися пожертви на церкву. Про теперішню муровану церкву перша письмова згадка сягає 1901 року.

Наприкінці 1906 року о. Бакович уже мав крилошанські відзнаки. Він причетний і до будівництва нової дзвіниці, яка сьогодні є окрасою села. Важко знайти хоча б найменші підтвердження про москвофільство о. І.Баковича, хоча він був арештований австрійською владою і засланий у табір Талергоф, куди потрапили тисячі галичан за симпатії до російського царя.

1915 року консисторія повідомила Намісництво про те, що на парафію в Лисиничі введено о. Іларіона Оляновича, який до того служив у Луб'янках Вижніх. Розпорядження від 6 грудня 1915 року прийшло з тої причини, що колишній парох о. Іван Бакович, інтернований австрійцями, помер у Талергофі 21 грудня 1915 року. Тож парафія була виставлена на конкурс. Потрапити сюди виявив бажання 21 священник. 10 жовтня 1917 року парафію було віддано о. І.Оляновичу.

Вже в 1932 році о. Олянович одержав крилошанські відзнаки. Про його ревність і вірність Греко-католицькій Церкві говорить той факт, що за відмову перейти на православ'я він був арештований. У директиві наркома держбезпеки УРСР Є.Савченка від 25 вересня 1945 року сказано, що священник уніатської церкви Олянович Іларіон Пилипович, який підтримував зв'язок з оунівським підпіллям, звільнений з-під варті безпідставно. Був арештований вдруге. І тільки смерть у 1948 році врятувала його від сибірських концтаборів.

Богдан ЗАКАЛИК

«Поїзд» щастя

О, Богородице Маріє,
Небесна Матінко, прийди,
У серці вогник віри тліє,
Надією лише є Ти.

Життя, проблеми, люди. Часто запитує себе: «Хто вони – ті, що оточують тебе, хто вони – ті прості перехожі, з якими зустрічаєшся очима?» Відповіді нема... А скільки тих очей доводиться бачити кожного дня. Ти блукаєш вулицями і намагася зрозуміти себе, знайти своє місце під весняним сонцем, доріжку в завітчаній алеї, зірку у вечірньому небі. Ти поспішаєш, боїшся не встигнути придбати квиток на «поїзд» свого щастя.

А час біжить, життя навколо вирує, тебе штовхає натоп. Ти продовжуєш йти, не відаючи куди, ноги самі несуть тебе. Та ти не опираєшся. Починає плакати серце...

А Ви знаєте, коли воно плаче? Серце плаче тоді, коли сміється байдужість, коли вона регоче на повний голос, віддаючи тебе від молитви. Залишається порожнеча, чорнєнна темрява, в яку не здатен пробитись навіть найменший промінчик радості. Падає дощ – перший весняний. І серцю стає легше, адже не тільки воно сьогодні плаче: в його мелодію сліз вливаються і сльози неба.

Темрява. Перегортаєш сторінки своєї пам'яті. Перед очима постає маленька дівчинка з вервичкою в руках, яка, ставши на коліна, щиро молиться перед образом Діви Марії. Тихо шепоче розум: «Це – ти». Нарешті ти зрозуміла, чого шукаєш. Мов на крилах, біжиш до найближчої Церкви. І там тебе зустрічає Вона – твоя Небесна Матінка. Вона так довго на тебе чекала, стежила за кожним твоїм подихом, оберігала тебе від злих жартів життя. Де ти була так довго? Танцювала на дискотеках, розважалась із друзями, пишалась собою і кожною пропущеною молитвою пронизувала мечем Її материнське серце...

Гіркі сльози жалю котяться по твоїх щоках, а Вона подає тобі Свою руку порятунку. Ти розповідася Їй усі таємниці, все те, що болить. У душі ти все та ж наївна дівчинка з дитинства. Ти встигла на свій «поїзд щастя!»

Мелодія пошуку

Як приємно писати листи! Адже усвідомлюєш, що їх десь із нетерпінням чекають. І ти пишеш матусі, подрузі, брату... Але чи все те, що болить, від чого плаче душа, зможеш написати їм? Чи зможеш відкрити всі найпотаємніші куточки свого серця? Ні! Ти боїшся, тебе огортає невимовний страх: а якщо вони не зрозуміють? Але ж душу комусь таки треба вилити. Ти береш аркуш паперу, замикаєшся у своїй кімнаті і пишеш... Ісусу.

У що мить у тебе ніби з'являються крила, ти так легко й невимушено викладаєш усі свої думки, ти не соромишся писати про найпотаємніше, про мрії і сподівання. Ісус стає тобі таким близьким! Зараз Він для тебе – найкращий друг!

І ось дописане останнє слово. Притуляєш аркуш до серця і... заливаєшся гіркими сльозами. На цьому маленькому клаптику паперу – усе твоє життя. Потім твій лист згоряє на кухонній плиті, а дим у відкрите віконце летить до неба. Дивлячись йому вслід і запитуєш у розуму: «Чи прочитає Ісусик мого листа, чи здійсняться мої мрії?»

Час біжить, пливе невпинною рікою буденності. Ти знову ступаєш по колочих тернинах, оберігаючи в серці найдорожче – надію. Жаліючи себе, перестаєш помічати все довкола.

А твоя Батьківщина тим часом падає на коліна. Вона – як жебракка з простягнутою рукою – просить милостині. Твої земляки, як раби, за кордоном виконують найчорнішу роботу, прагнучи своїм дітям забезпечити нормальне життя, а не ганебне існування. Там, на чужині, їхні серця зігріває лише одна думка: «Вдома чекають діти». Так, справді чекають. Але не їх, а їхні гроші! Це вже не наївні дітки з рожевими мріями, а наркомани, алкоголіки, злочинці, моральні потвори.

Тільки зараз ти усвідомлюєш, якою була егоїсткою, думаючи лише про себе. Ти знову береш чистий аркуш паперу і пишеш нового листа: «Рідненький Ісусику! Єдине, чого прошу у тебе – нехай моя Україна встане з колін, нехай усі її діти повернуться до неї! Нехай жодна дитина не плаче більше наодинці, сумуючи за батьками, які на чужині працюють за копійки, нехай бездомні діти не риються по самотінках, як собаки! Ісусику, і нехай усі полюблять тебе!»

На душі стає легше. Ти плачеш від радості, зрозумівши, чого шукала твоя душа. Тепер ти уже не сумніваєшся, не запитуєш у розуму: ти просто знаєш, що Ісус обов'язково прочитає твого листа!

Ірина ЗГОБА-МАМЧУРОВСЬКА

ЖИТТЯ СВЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

Ще раз відізвалася Геновефа:

— Ах, Зифриде, найдорожчий мужу! Чи вже цілком не хочеш пізнати свою нещасну жінку? Придивися до мене краще. На, маєш мою руку: приглянься до того перстня, який я дістала від тебе. Не бійся.

Тільки тепер впізнав її Зифрид. Він кинувся до її ніг, душевно дивився на неї, не в змозі від радості ані одного слова сказати. Накінець сльоза покотилася по його лицю і сказав він зворушеним голосом:

— То це ти, моя найдорожча жінко! Ти, Геновефо, в такій страшній нужді! І це все сталося через мене. А я не вартий того, щоб ця земля носила мене на своїй поверхні. Як я смію піднести очі на тебе? Чи можеш мені ще дарувати ту провину?

На ці слова сказала Геновефа з плачем:

— Любий Зифриде! Я ніколи не гнівлася на тебе, бо знала, що тебе ошукав цей нікчемний Голя. О! Встань лише, нехай пригорну тебе до серденька. Чи бачиш мої радісні сльози?

Граф глянув на Геновефу і сказав:

— Що, не почую з твоїх уст жодного закиду? О! Ти — ангел доброти! І тебе, такого ангела, я міг так тяжко покарати?

Але Геновефа відповіла йому:

— Заспокойся! Все, що сталося, вважаю за іспит Божий. То все сталося для мого добра. Вигода і розкоші світу могли би мене зіпсувати. А тут, на тій пуші, знайшла я Бога і небо.

Коли це говорила Геновефа, надійшов Болеслав, одягнений в сернячу шкіру. Босим йшов по снігу, що грубо лежав на землі, під пахвою ніс в'язку зел, що знайшов біля джерела, а в руці держав корінець, котрий смачно смоктав. Коли побачив графа в гарнім лицарським вбранні, то спочатку перелякався, але потім підійшов до Геновефи і запитав:

— Мамо! Чи це також один з тих

Св. Симеон і св. Геновефа.

людей, що хотіли тебе вбити?

Після тих слів взяв Геновефу за руку і сказав:

— Не плач, дорога мамо, я не дам зробити тобі жодної кривди. Нехай спочатку мене вб'є, перш ніж мав би тобі зробити якусь кривду.

Геновефа відповіла радісно:

— Любий сину, не бійся нічого. Це є наш батько. Диви! Він плаче над нашою нуждою. Бог післав його сюди, щоб він врятував нас і взяв з собою до дому.

Хлопець обернувся і мило глянув на графа. Його гарні кучері, бистрий погляд і високе чоло були неначе образом графа. Зифрид взяв його на руки, поцілував в чоло і сказав:

— О, мій сину, мій сину, моє найдорожче дитя!

В тому захопленні підніс очі до неба, рукою пригорнув Геновефу до серця і з глибини душі закликав:

— О, Боже, Боже! Це завелике щастя для мого збожеволілого серця. Зразу вперше оглядаю найдорожчого сина і знаходжу улюблену жону, котру я вже вважав померлою. Так є, наймилосердніший Боже! Ти чудесним способом вмієш винагородити кількالكітну нужду в одній хви-

ліні. За все це дякую Тобі, Боже!

А хлопець, бачучи зворушення родичів, зложив руки і закликав:

— Дякую Тобі, наймилосердніший Боже, за те, що Ти післав сюди дорогого батька.

Якийсь час всі троє стояли мовчки, бо лише їхні серця відчували те, що не можливо висловити. Мовчанку перервала Геновефа, запитавши мужа:

— Чи живуть ще мої дорогі родичі? Як їм поводить, чи знають про те, що я невинна? Ах, вже сім років оплакують мою смерть!

Граф відповів:

— Живуть і знають про твою невинність. Зараз же пішло до них посланця з вісткою, що живеш.

Геновефа подякувала Богу:

— О, дякую Тобі, Боже! Ти вислухав мою молитву і виконав моє найбільше бажання. Ти вернув мені мужа, показав мою невинність, врятував мене від смерті, віддав дитя в руки батька і ще даєш мені нагоду побачити моїх найдорожчих родичів. О, Ти є джерелом невичерпної доброти і ласки!

Відтак запровадила Геновефа свого мужа до печери, бо вже не могла довше босою стояти на снігу. Зифрид оглянув у печері всі речі, сів коло Геновефи, взяв хлопчика на коліна, подивився з ясності на гострі скелі й темні ялиці і сказав:

— О, Геновефо! Яким чудом Всемогучий Бог втримав тебе на тій глухій пуші при житті? Чи він прислав ангела з неба, щоб тебе кормив? Це вже переходить межю людської природи, щоб дочка князя, вихована у великих розкошах, прожила сім років без кусника хліба, без вогню зимою, без одежі і черевиків, та ще й не гнівлася на мене за те, що я є причиною її нужди.

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювілярів! У травні святкують ювілеї:

30-річчя священства - о. Борис Ковальчук (20.03)
25-річчя священства - о. Ярослав Вовк (20.05)
20-річчя священства - о. Степан Глушак (07.05)
15-річчя священства - о. Віктор Курманович (22.05)
15-річчя священства - о. Ігор Кривейко (26.05)
10-річчя священства - о. Марас Боровець (23.05)
10-річчя священства - о. Степан Муж (31.05)

70-річчя уродин - о. Юрій Пастернак (10.05)
55-річчя уродин - о. Ярослав Чухній (12.05)
50-річчя уродин - о. Ярослав Рій (20.05)
45-річчя уродин - о. Теодор Задольський (01.05)
35-річчя уродин - о. Богдан Калатин (12.05)
35-річчя уродин - о. Ярослав Куржиківський (22.05)
35-річчя уродин - о. Михайло Розенгодовський (31.05)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

ЧИ НЕ НАГАДУЮТЬ ЦІ ІСТОРІЇ
ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?

Відомий в Америці спортсмен Галі Сайєрс носив золотий медальйон із написом: «Я — третій». Ці слова послужили назвою для його книги, яка стала бестселером. У книзі роз'яснюється значення цих слів так: «Господь — перший, мої друзі — другі, а я — третій». Галі зізнається, що у житті він не завжди поступав так, як сам написав на медальйоні, але медальйон на його ший постійно нагадував йому, що повинно бути в житті важливішим, ніж він сам.

Чи погодився би я на такий «медальйон», який щоразу пере-віряв би, чи правильно я поступаю? Якщо так, то що я повинен змінити у своєму теперішньому житті?

Жидівська легенда оповідає, чому саме Мойсея вибрав Бог, аби управляти народом Ізраїля. Одного разу, коли Мойсей пас овець, одне ягня загубилося. Залишивши всіх овець, Мойсей пішов шукати ягня, поки на нього не напали дикі звірі і не розтерзали. Він знайшов його біля ріки, де ягня жадібно пило воду. Коли воно напилася, Мойсей сказав: «Маленьке, я не знав, що ти втекло через те, що хотіло пити. Твої тендітні ніжки, напевно,

утомилися». Він узяв ягня на руки й відніс назад до отари. Бачачи турботливість Мойсея, Бог сказав: «Нарешті Я знайшов людину, яку шукав. Я зроблю Мойсея пастирем Святого народу Ізраїля».

Як я вирішую, яким буде моє майбутнє? Його вибирає мені Бог чи я сам?

Симфонічний оркестр великого міста приїхав з концертом в одне провінційне містечко з нагоди його сторіччя. Наступного дня мешканці містечка тільки й говорили про цей концерт. Один дідок, який до цього ніколи не чув симфонічної музики, сказав: «Чи вартувало взагалі долати такий довгий шлях лише для того, щоб побити в барабан і підняти стільки шуму?»

У цьому світі Божий план для кожного з нас гармонійно вплітається в Його загальний план, будучи маленькою, але необхідною частиною загального цілого. А ми, часто не бачачи загального, як той старий, звертаємо увагу на один лише «барабан» і думаємо приблизно так як він. Але ж ми — частина Божого плану, і без кожного з нас цей план не був би закінченим.

Чи дивуюся я, навіщо було Бого-ві трудитися, творячи мене?

Запрошуємо На Свято Унівської Чудотворної ікони Матері Божої

П'ятниця, 15 травня

7:00 - Божественна Літургія (церква св. Архистратига Михаїла, м. Львів, вул. Винниченка, 22).
9:00 - молодіжна піша проща вирушає від церкви св. Архистратига Михаїла до Унева.

Субота, 16 травня

19:00 — Зустріч молодіжної прощі в Уневі.
21:30 - Вечірня з Литією. На литійних стихирах обхід з Унівською Чудотворною іконою Матері Божої довкола монастиря.

Неділя, 17 травня

0:00 - Велика Утреня. Підчас Утрені Акафіст до Богородиці, прикладання до Унівської Чудотворної ікони Матері Божої, мирування.

3:30 - Похід зі свічками на Чернечу Гору. Панахида.
4:30 - Акафіст до Пресвятої Богородиці, що в Унівській іконі прославилась.

5:30 - Часи.

6:00 - Божественна Літургія. Водосвяття. Читання молитов над хворими.

10:00 - Архиерейська Божественна Літургія.

Додаткову інформацію можна отримати по тел.:

(03263) 5 81 21; 8-067-277-76-37. Святоуспенська Унівська Лавра с. Унів, Перемишлянський район, Львівська область.

(Відповіді на міні-кросворд «Великодній», «Мета», число 4|53 за квітень)

Ліва сторона: 1. Пасха. 2. Лавра. 3. Кошик. 4. Хрест. 5. Свято. 6. Нерон. 7. Бурса.

Права сторона: 8. Слава. 9. Артос. 10. Просо. 11. Шинка. 12. Петро. 13. Терен. 14. Спаса.

м. Львів, вул. Півколо, 14
тел.: (032) 298-06-15, 244-21-28

В наявності є також хрести з нержавіючої сталі «булатовані»

ТЗОВ «Фаворит Престиж» зі складу у Львові пропонує високоякісний матеріал для перекриття церков, соборів, декоративних робіт, а саме:

- ✓ Лист нержавіючий дзеркальний — 0,4x1000x2000 мм
- ✓ Лист нержавіючий, покритий нітрид-титаном типу «БУЛАТ» — 0,4x1000x2000 мм
- ✓ «під золото»
- ✓ «КОБАЛЬТ» (синього кольору)
- ✓ «під мідь»
- ✓ Лист мідний покривельний — 0,5x600x1500 мм
- ✓ — 0,6x600x1500 мм
- ✓ Рулон мідний шириною 0,6x600 мм

Ціни-виробника

Знаєш, чому ти — це ти? Це ти!
МЕТА
часопис української духовності та культурної спадщини

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більше редактор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta Ugcc@gmail.com
meta Ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000 Замовл.